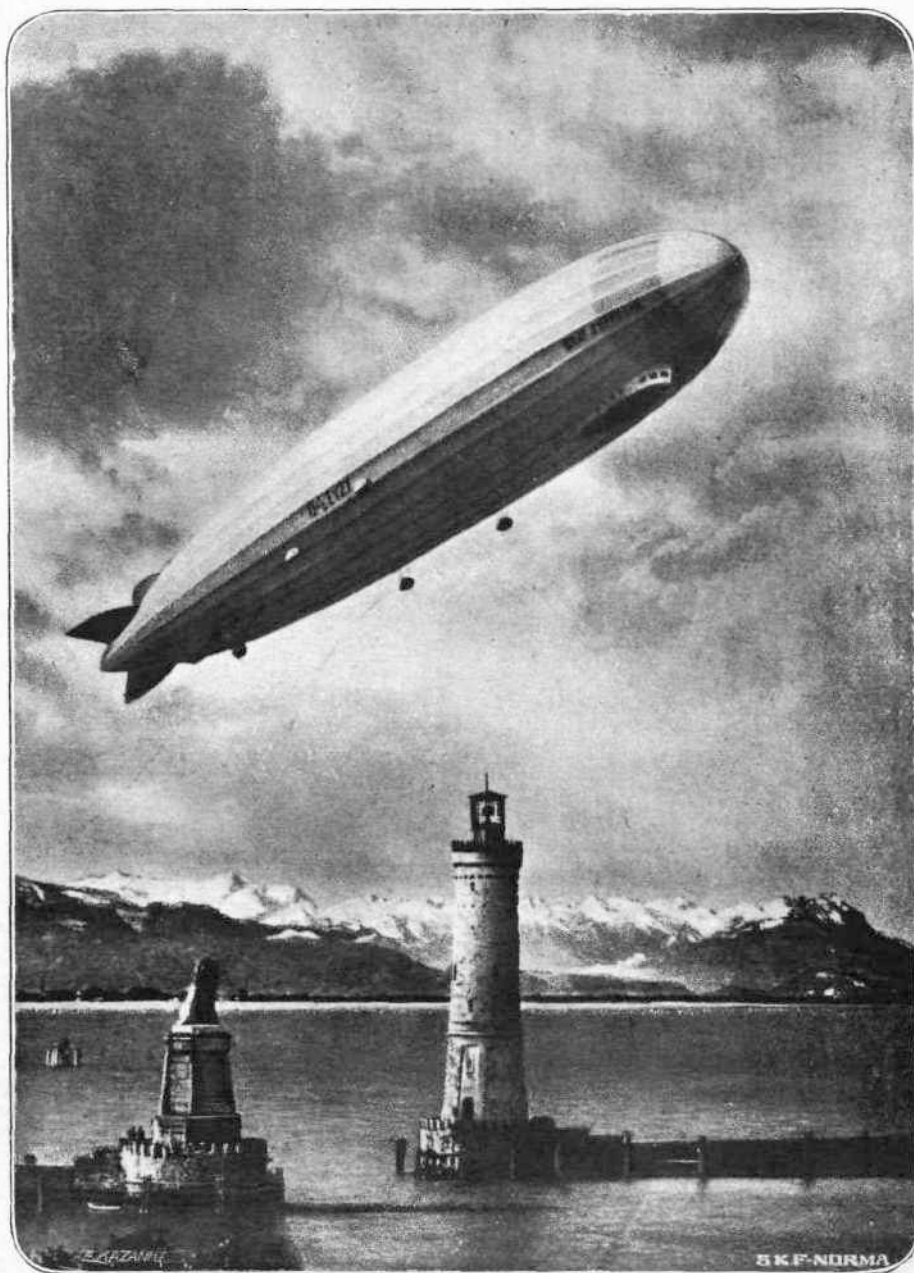

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΑΡ. 201-202 - ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1929

ΣΑΝ ΑΠΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΒΕΡΝ

[Τὸ ἀερόπλοιο "Κόμης Ζέπελιν", τὸ ὁποῖον ἐπλευσεν ἐναερίως μέχρι Νέας Ὑόρκης καὶ ἐπανήλθεν εἰς Γερμανίαν εἰς 125 ὥρας, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεγειοῦτο τοῦ ἀερολιμένος Φρεϊδρισχάφεν].

ΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ

Πολυτέλειες λοιπόν. Από αστυνομικά σώματα. Χωροφυλακή και Αστυνομία Πόλεων. Απτά συμβαίνουν και εις Παρισίους, όποιον, ός γνωστόν, υπάρχον 3 αστυνομικά σώματα. Χωροφυλακή, Δημοσία Ασφάλεια και Δημοτική Αστυνομία. Αλλ' έτσι και χωρισμένη είναι ή δικαιοδοσία και αρμοδιότης εκάστου εξ αυτών και συνεργάζονται αρμονικώτατα. Έδω το Κράτος τα έρωργε και τα δύο αστυνομικά σώματα εις μίαν περιπέτειαν, τότε εξαγγέλλον την κατάργησιν του ενός, και τότε του άλλου, και άλλοτε την συγχώνευσιν των και... πάει λέοντας.

Όττω, χωρίς τα μέσα πρόσφορα, χωρίς επαρκή αριθμόν κατωτέρων οργάνων διά κάθε σώμα, πληθωρικών δέ και διά τα δύο μαζί, ή δημοσία ασφάλεια είναι εις έκρηκτον σημείον.

Τώρα έχουμε ός σώμα αστυνομικών εν Αθήναις την Αστυνομία Πόλεων. Της έδωκαν αρκετά όργανα; Όχι. Και άλλαξε ό Μανωλιός... Εις τούδε δρόμους το ψάφι των 30 όρ. πολεύει πρός όρ. 40! Μάτην στρέφεται έρευνητικόν το μάτι σας πρός άνερεύσιν οργάνων διοικητικόν. Απειθύνεσθε εις χωροφυλακας και ός λέγει, ότι δεν έχει αρμοδιότητα. Απειθύνεσθε εις πόλιον και ός λέγει, ότι δεν είναι της Αγορανομίας. Διού ό κ. Κίνας, ό θανατικός Διοικητής του Τμήματος Αγορανομίας, δεν διαθέτει πλέοντα των 10 κατωτέρα άγορανομικά όργανα δι' όλων την προτεινόμεσαν.

Και πληρώνουμε εις τον χασάτην μας το στρατόν του περιτιλίγματος πρός όρ. 46 μαζί με το κράας. Και ή μεταλάττες είναι πάντοτε λιποβαρείς. Και ός νέα σταθμά των γεωτών, πετρελαίου, οινόπνεύματος, ελαίου, οίνου, κ.λ. τα όσα, ός γνωστόν έχουν διάφορον πικρότητα, και όρα διάφορον βίος, είναι εν χρήσει άκόμη τα παλαιά, εις τρόπον όστε με εν και το αυτό μέτρον άγοράζουμε και το πετρέλαιον και το γάλα και το οινόπνευμα.

Και ένεννοιζόμεθα νύκτα και ήμέραν από τούδε μεκρημόδες των αυτοκινητών, τα όποια με ένενθέρων εξαγωγήν, όπως λέγονται, τρέχουν σαν θηρία της Αποκαλύψεως με άτιμύνοσαν την μηχανήν, διότι οι σωφές βαρύνονται ν' άνταναύουν το νερό του ψυγείου.

Και εις τας άρετηρίας των αυτοκινητών συγκοινωνίας, πάντοτε δι' άνεπάρκειαν εις αριθμόν αστυνομικών οργάνων, συνάπτουεν δημηροζούς καννάδες, διά να πάμε εις τα σπύτια μας ένενυροίμενοι και ταλαιπωρημένοι από την βιοπάλην να προγεννησώμεν, πρώτοι οι νεότεροι και άκραιότεροι, τελευταίοι οι γυναικες και οι γέροντες και οι προπαθληταί εις την άραν δι' άμφοτέρων των χειρών των... οικογενειακών βαρών.

Στείλατε, αντί τούτων άλλων, που στέλλετε άσκόπως, τον νέον Διευθυντήν της Αστυνομίας πόλεων κ. Νάσκον εις μίαν ένθροναίτην προτεινόμεσαν με αριθμόν τινω οργάνων ν' αντιληφθή πός κυλά εκεί ή ζωή. Αλλως αό ήλιο άκόμη θα παραφρονήσωμεν όλοι. Και τότε... Τράβα κορδέλλα!

Όλα τάχει ή Ζαφειρίτσα, μόν' ό φρετζές της λείπει. Τον προσεχή Όκτώβριον θα ανέλθη εις Αθήνας Διευθίνης Συνέδριον Ειρήνης. Επρότεινε λοιπόν ό πρόην πρωθυπουργός κ. Παπαναστασίον να τοποθετηθή επί της κορυφής του Λυκαβητού φάρος, όστις να άνάπτεται κάθε βράδυ κατά την διάρκεια αυτοΰ και να καταργήζη τας κεφαλὰς των συνέδριων. Αν αι έργασίαι του Συνεδρίου αυτοΰ πρόκειται να διεξάγονται νύκτα, και το φός του φάρου αυτοΰ να συμβολίζη την έπιφοίτησιν του Άγ. Πνεύματος, θα έπρότεινε να τοποθετηθή έντός της αιδούσης της Βουλής ή δίκην κοινασίδου Βυζαντινοΰ όπλιτου σιλβανου κεφαλή του κ. Παπαναστασίου. Αν ήμουν βέβαιος όμως ότι έχει, έστω και κοινότατον, πνεύμα. Αλλά... δεν το προτείνω.

Λαός και έργα! Έργα! Έργα! Έργα! Μεροκόραρος! Έχουμε δημοκρατικά έκλογάς; Για άνμηγήτε οι παλαιότεροι, οι γηγενείς. Ιαχάς, διαδηλώσεις, κανγαδάκια κ.λ. Όλα άλλαξαν. Αλλοτε ένδιφερότερο ή κυβέρνησις υπέρ ενός έπονηφίου έδω και έπροκαλοΰσε και έξήπτε τον φανατισμόν και το πείσμα του άντιπάλου στρατοπέδου με τα μεροληπικά της μέτρα. Τώρα αι διαδηλώσεις των έπονηφίων

έγιναν εις τας... έφημερίδας. Αλλά δεν έπασαν τόπον. Ό κοσμάκης έπωφελήθη της ένκαιρίας, που ή κυβέρνησις δεν έτάχθη με κανένος έπονηφίου το μέρος, και άφαντίστος, σιωπηλός, έξεδήλωσε διά ψηφοδέλιόν την εμπιστοσύνην του με άπόλυτον πλειοψηφίαν πρός τον κ. Μεροκόραρον. Και όταν είδε, ότι δεν έγινε καμμία άπόπειρα νοθείας, καμμία εκ των ένστέρον μεροληπτική παρέμβασις, λαός και δήμαρχος, καθένος χωριστά, έπήγε εις τα... Έργα του.

Νέους πολυκεφάλους πλοκάμους έβλάστησε ή Αιηθεία. Μετά τούδε Κομματίους, οι Ρεντζαίοι, μετ' αυτοΰς ό Φορφόλιας, και τώρα ό Μπαμπάνης. Διά να μη άναμνησθώμεν και του Γιαγκούλα κ.λ. έν άλητος και αιδονία ζοετα ή μήμη. Έξω από τα Τριέγκαλα ή συμμορία Μπαμπάνη συλλαμβάνει όλόκληρον κωραβάνι παραθεριστών, έπανεροχόμενον εις την πόλιν, μεταξύν των όποιον και τον σεβαστόν Γερουσιαστήν κ. Σ. Χατζηγράχην και τον... αστυνόμον-έντενωμοτάχτην. Έχω περιδεΰσει όλόκληρον σχεδόν την χώραν. Έγθασα έως τα όρεινά και άπρόσιτα σημεία, επάνω σής χιονοσκεπαστες και ζημινώδεις πλαγές της Γκόρας, εις τα ληστοτρόφα, λεγόμενα, χωρία. Είδα και έμελέτησα και άντελήφθη την κατάστασιν. Είδα το Ρεγγίν, άτομομοσόμενον του λωποπό κόσμου, και φροσρούμενον από ένα χωροφυλακας, άνεν τηλεφωνικής έπικοινωνίας. Είδα τον χωροκόν, άναγκαζόμενον — αν ήθελε άς μην άνοιγε — ν' άνοίξη τα μεσάνυκτα εις τον κροόντα την πόρτα τον λήσταρχου και να τον διδή, ζητούντος, πρόθυμα «καρβέλια και τσιγά». Και ήκουσα, δι αιμοχρής λήσταρχος έξηνάγκασε τον εις δίωξίν του μεταβάτη αστυνομικόν, μέσα εις το ξενίζον αυτόν σπίτι του Προέδρου της Κοινότητος, να του μαθήση και του ψήση ένα κοτόπουλο. Και άντελήφθη τον σύστημα της αστυνομίας των ληστών, με τούς «μεσίτας», «παρακολοιθητάς» κ.λ. Και άντελήφθη άκόμη την παρέμβασιν του κομμυτάρχου και του πολιτευτού και την άνεπάρκειαν εις αριθμόν, αλλά και εις άντίληψιν, διοικητικόν οργάνων. Και φρονάζω στενωροζός: Το Κράτος είναι ό Μέγας Προαγωγός της ληστείας! Το Κράτος έδημιούργησε τον ληστήν, το Κράτος τον έντρεφει, το Κράτος τον προάγει.

Έχουμε λοιπόν και Αιτόνομον Όργανισμόν Τουρισμού. Η συνταγή των αυτονόμων οργανισμών κυρίως είναι Γερμανικής έννοιας. Εις την Γερμανίαν είχαν κρίσιν με την παρασκευήν του Κάλεως και του Άζώτου. Επενόησαν λοιπόν τούς αυτονόμους οργανισμούς και ένυσαν το πρόβλημά των. Είχαμε και έδω το πρόβλημά μας. Την σιαφίδα. Υπερπαραγωγή και κρίσις. Οδ μήν αλλά και Μπαρμπασιανη άρησις φόρων, στάσις και Παπα-στασιός. Έκάμαμεν λοιπόν και ήμεις τον Αιτόνομον Σταφιδικόν Όργανισμόν μας. Και κατά την άνα την Πελοπόννησον περιόδειαν μου άντελήφθη τον σταφιδοπαραγωγόν, άπληλαγμένον από τα νύχια του τοκογλόφου και του μεσίτου, άνεπυροάστον από τας δειλαστικάς προαγοράς του έμπορου, έφοδαζόμενον με τον άναγκασιότατον αυτοΰ Θεικόν Χαικόν, με σταφιδόπανα και τσιβέρες, με άποθήκας και δάνεια επί ένεχυρόν καρπού, και μ' ένα Σταφιδικόν Όνοτιότοτον εις τον Πύργον διά μελέτας καλλιργεσίας, ξηράνσεως, νόσον κ.λ. ύποδειγματικώς λειτουργούν καθ' όλον τον κόσμον. Είδα τον παραγωγόν σωθέντα και άντελήφθη την έρωτήτητα της άποστολής του Α. Σ. Ο. Αλλά κάθε συγκρότησις άπαιτεί μερικάς προϋποθέσεις. Δεν άρκει ή συνταγή. Χρειάζονται και τα έν αυτή άναγραφόμενα φάρμακα. Αγνά δέ. Είχα γράψει από το Λουτράκι, άφορμήν λαβών από τα ρεζύλικά χάλια των λουτρών κ.λ. και από τα χάλια των λουτρών των Θερμοπυλών και του Πλατιστόμου και των Καμμένων Βοθρίων, που είναι άνώτερα και των του Gastein, να γίνη ένας Αιτόνομος όργανισμός Λουτροπόλεων και Τουρισμού. Αλλά με Λικιάτορα επί κεφαλής. Λικιάτορα δικαιοΰμενον ν' άρπάξη από το αυτί και να στείλη σπιτάκι τον και τιμημάτχας, άδρανοΰντας ή άντιθροΰντας, Νομαρχας, άστυνόμους, λιμενάρχας και Έρωροζός Αρχαιοήτων άλγωροΰντας ή άνεχομένους τούς εις τα πρόθηρα κάθε πόλεως ένεδρεύοντας Προκοφίστας — σωφές, άμαζάδες, ξενοδόχους κ.λ. Έκάμαμεν λοιπόν και τον όργανισμόν Τουρισμού. Αλλά του έδέσαμεν τα χέρια με 38 περίπου φρένα, δηλαδή 38 συμβούλους... Έξω φρενών. Αί κύριοι καλύτερα διαλύστε τον.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΝΔΗΛΑΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ ΠΑΝ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ ΔΙΟΝ. Τ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ - ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ: ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΑΓΙΑΣΜΕΝΟ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΟ

22 Αιγούστου. — Εν λιμένι Πειραιώς, επί του «Πέτρου». — Έχει νυκτώσει πελά. Λαμπυρίζουν όλόγυρα τα λαμπύρια της στοαλιεράς των άλλων βαποριών και παρέκει τα φώτα του Πειραιώς. Ό σημασιοστολισμός της έκδρομής έχει χαλασθή. Οι έκδρομοις, πολλοί και έλλεκτικοί, έχουν καταλάβει επικαιροζός θέσεις. Άλλοι διά τον φόβον της ναυτίας εις της καμίνες, άλλοι στην κουβέρτα, επικαιροζός, κατά το δοκούν, με πλιάν. Πολλοί γνωστοί: Ό σεβαστός φίλος μου κ. Παν. Καλογερόπουλος, ό σοφός Διευθυντής της Βιβλιοθήκης της Βουλής και Όπατος Ταξίαρχος του Έλληνικού Τεκτονισμού, οικογενειακώς, το ζεύγος Σακαΐ, ή κυρία Πεζάρη, ό γυμνασιάρχης κ. Γιαννουσόπουλος μετά της θυγατρός του, ή οικογένεια Κατραμή, ό κ. Κάισαρ Μαριζώσης, οικογενειακώς, ό κ. Κ. Νομικός, ό ΚΨ και ή ΚΨ Καίνιχ, ή οικογένεια Λαμουλιάνου, ό στρατηγός Καλομένοπουλος μετά της θυγατρός του, ό συνταγματάχης κ. Μπουκάς, ό εύφραδής κομφορασιέ κ. Κοκκιολές, ό καθηγητής κ. Γερογιάννης, οι δημοσιογράφοι κ. κ. Γιούφλης και Καρβυδιάς και άλλοι. Εις την δευτέραν και τρίτην θέσιν, άσφυξία από άθρόους προσκηνητάς με το βαθύ και εύλαβικόν αισθημα. Όλοι τρέχουν πρός την Ζάκυνθον, πρός το Φύδρον του Δεβάντε, το Άνθος της Ανατολής, διά την έντισίαν λιτανείαν του Άγ. Διονυσίου. Την έκδρομήν αυτήν οργανώνει κατ' έτος το λαμπρόν σωματεϊον των Ζακυνθίων. Άλλ' όχι διά ταμειατικούς λόγους. Έχει μάλιστα ζήμιας από αυτήν και τας καλύτερι δι' άλλων έρωτών, προσδοκώρων. Διότι ή έκδρομή πρέπει πάντως να γίνη κάθε χρόνο. Επίτιμος Πρόεδρος του είναι ό κ. Παν. Καλογερόπουλος, τακτικός ό συμπαθέστατος και δραστηκότατος κ. Ίω. Μάνδηλας, άντιπρόεδρος ό κ. Α. Λαμουλιάνος, Γεν. Γραμματεΰς ό κ. Διον. Καλογερόπουλος, άνώτερος υπάλληλος της Βιβλιοθήκης της Βουλής, Λιδάτωρ δέ της Φιλολογίας και της Νομικής, Ειδικός ό κ. Κασσιανός, Ταμίας, ό κ. Άνδρο. Καταμελήσις, και Σύμβουλοι οι κ. κ. Α. Γιατρός, Διον. Τζαμαρίας, Ν. Στρούζας, Ν. Κατραμής, Ε. Κεφαλληνός, Κ. Νομικός, Ν. Ακτύπης, Σ. Χαλικιάς, Άντ. Καφάσκης, και Σ. Σωμερήτης. 8 Άκριβός Βιράρεϊ ό «Πέτρος» και προχωρεί σιγά-σιγά. Άκούεται ό δοΰπος της μηχανής, που δοκιμάζει, εις το τρίτο, σφύριγμα. «Απίκον ή καθένα» τώρα. Τεντωμένη «παρά καθέτον», από το γαλλικόν à rippe. Ένα σφύριγμα του λωστρόμου, ή άγανρα άνασπάται, τσιπώνεται, ή πρυμάτως συσπειροΰνται στην πρύμη και ό τηλεγράφος της μηχανής «πρόσω ήρεμα». Καύμα πέρα-πέρα. Τίποτε δεν σαλεύει όλόγυρα. Μόνον τα φώτα μικραίνον όλοένα και χάνονται σιγά-σιγά και μένει μακριά μόν ένθρονητήν άνταίγεια. Κι' έπειτα ξάπλωμα εις μίαν πλιάν και... ύπνος. Δηλαδή τρόπος του λέγειν. Ποιός μπορούσε να χάρη ένεινο το πανόραμα! Μόνον όταν περάσαμε την διώρυγα της Κορίνθου οι περισοίτεροι άπεσφύριζον.

Ό Κορινθιακός! Σουρόνει ό κόρφος και ό καιρός φρεσκάσει. Από την πλώρη άκούεται μιιά Ζακυνθιανή καντάδα... «Στη Ζάκυνθο είναι τ' άργαλειό...». Μά έξαφνα άκούονται φωνές άνάμικτες με γέλια. Ένα κύμα έσκασε στη μάσκα της πλώρης, πήδησε ψηλά και... ψυχρολουσία. Και κάτω από της καμίνες φωνές... «Καμαρωτό, φρέο το δοξείο, γιαί σου!» Άληθινή γοητεία το πανόραμα γύρω. Βογάζ ή θάλασσα σαν μυθικό θηρίο. Όλοσκοτεινα. Δεξιά ή άνταίγεια του Λουτρακιού και από πάνω του, σαν εφιάλης, ό σκοτεινός όγκος των Γερατειών. Παρέκει μακριά, ένας φανός και άριστέρα ή άνταίγεια της δυστυχημένης Κορίνθου και πάρα πέρα λαμπυρίζουν τα φώτα των άλλων παραλιών. Και ξεμυρόνει Ρίον, Πάτρα και Κάβο-πάτας. Και αντίκρυ, στο βάθος το άγιασμένο νησί. 11 πρωί. Έξω από τον λιμένα. Τα «σπύτια τα ψηλά κάτω στο περιγιάλι» και στο πρανές, άμφιθεατρικός, ό συνουσιασμός της πόλεως. Και από πάνω δοθώνεται απότομο το βουνό και παραπάνω σαν κρεμαστό δάσος, μιιά βλάστησις. Η Μπάχαλη. Άριστέρα το πυροβολείον. Τούφες δένδρων έδω κ' έκει. Σπύτια υπερέχον επάνω από το πρανόν. Κι' ένα φός! Ό ένεινο το άπαλογάλανο φός! Η ψυχή ξενοίγει και μεταρσοΰται. Δεξιά ό μολός με την ώραϊαν προβλήτα του. Συνέχεια έπειτα ή Στρατα Μαρίνα, φαρδεϊά, έπιμήκης, άσφαλτωμένη, άστράπτουσα από καθαριότητα, και σημαίες, σήματα πολυχομια στούς φανοστάτας, σε ίστούς, μπαλκόνια μυχροστολιόμενα, κόσμος, μάσκουλα, κανόνια... Η Ζάκυνθος καίεται! Άριστέρα ό «Άγιος», λευκό οικοδόμημα, έκαλήσια και μοναστήρι, συνεχόμενα και χωριστά πελώρια, όγκώδες το «Καμπαναριο». Και ό Άμμος, εκεί κοντά. Ό ιστορικός, «Άμμος», «που για να υπερασπίσσει άρέντη το Λομπάρδο οι Ζακυνθιανοί εκάμαζο κ. Μαρινέτιο», κατά την παραόδοι και το τραγούδι. Και «καμπαναρία» άπειρα. Μετρώ υπέρ τα έβδομήντα. Άληθινά γοητευτικό νησί. Άνοικόκαρδο, πρόσχαρο. Κι' ένα κλίμα, που δεν νοιώθει καμμία πίεσι, άνάλαφο, σαν να μην είναι από πάνω σου υλιγγιώδη εις ύψος στρώματα της άτμοσφαιρας. Βάρος έξομοΰν άπ' όλα τα σημεία της παραλίας. Άλλ' ό «Πέτρος», πλευρίζει εις την αποβάθραν.

χος κ. Διον. Ίθακήσιος, εγγενέστατος άρχοντας και πολύ μορφωμένος. Αντιφωνεί ο Έπίτιμος Πρόεδρος κ. Παν. Καλογερόπουλος και άρχίζει ή επίσκεψις των άξιοθεάτων και αι σχετικα διαλέξεις.

Μα μήπως μās άφισαν και ήσυχους! Έπιγα με την κόρη μου να υποβάλοιμε τα σέβη μας στην εγγενεστάτην Κόμησ-

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΙΓΙΝΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ [Από την συλλογήν του κ. Α. Ζώνη]

εις τα όσα. Μα είναι περίεργη ή γαλήνη, που διατηρεί Ένω έξ άλλον εις τον κάτισχον λαμόν του ξεχωρίζει ο θρησοειδής άδήν, όπως είναι προτεταμένον το κεφάλι του, και οι εκατέρωθεν αυτού δύο τένοντες.

Υπέροχος ή ιεροτελεστία της διά την λιτανειάν εξαγωγής εκ της άρχονας λάρακος του Ίεροϋ Λείψανου. Εις τας 11 π.μ. γίνεται και το Ίερών Σκήνωμα αποτίθεται παρά την Άγιαν Τράπεζαν, χοροστατούντος του Μητροπολίτην με τα κατάχρυσά άμφια του, περιάγεται τρις έντός του ναού και τοποθετείται όρθιον εις την δεξιάν πλευρικήν θύραν εις προσάννημα.

Κύματα πιστών, διασπώντα την ζώνην των αστυνομικών όργάνων, εισβάλλον μέσα και γονατίζουν. Παιδάκια, ταμένα, με μοναχικών σχήμα, ξαπλώνονται στο δάπεδον να περάση το Άγιον Λείψανον από πάνω τους. Και ο Ίεράρχης θυμιαίνει τον Άγιον, εύλογών δεξιά και άριστερά, και ψαίμοι και σταυροζοήματα και ύστερικά κραναγιά και σύννεφα ο καπνός. Και έσπερινός και δίνοντάκια και άπ' έξω από την εκκλησίαν, φωταγωγημένη, πανηγύρι με κοζορέτσια, ψητά σουβλας, όσγανα, καντάδες και παιγνίδια διάφορα.

Έν τώ μεταξύ: Έκδρομή εις Άγιον Γεώργιον των Λατινών. Μία σειρά από αυτοκίνητα, άτέμονα, διά μέσου στενών, και πλακοστρώτου. Προς την θέσιν Στράνη. Έκει ο Σολομός ένεπνεύσθη τους στίχους του προς την Έλευθερίαν, ενώ έβρέμοντο τα πυροβόλα του Μεσολογγίου. Γραφικωτάτη τοποθεσία. Και παρέκει σε μιά συστάδα δένδρων ο Άγ. Γιώργης.

Έθνικόν προσάννημα. Ο έμπνευσμένος σύγχρονος ποιητής της Ζακύνθου Άγγελος Σαλούτσης νοιμάζει τον ναόν αυτόν «Προσαννητάρι Πάναγνο». Και άλήθεια: Έδώ μέσα ένωφορήθη ή Παλιγγενεσία της Φυλής. Έδώ μέσα έμνή-

ΤΟ Σ. ΣΚΗΝΩΜΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΘΗΚΗΣ ΤΟΥ

θησαν εις τα της Φιλικής Έταιρίας οι άρχηγοι της Έπαναστάσεως.

Εις την Όδησόν, μέσα εις το γραφειόν του έξ Ίωαννίνων Τσακάλωφ συνελήφθη ή Μεγάλη Ίδέα της φυλετικής έξεγέρσεως. Άλλά έδώ μέσα ένωφορήθη, δήμησε την ένδομήτριον ζωήν της, ή Παλιγγενεσία. Έδώ μέσα έμνήθησαν

σαν Ρώμα. Είναι παλαιά και στοργική φίλη της «Εικονογραφημένης» και ή στοργή αυτή είναι παράδοσις διά την άρχοντικά οικογένεια, από τότε, που έξοϋσε ο άλησομήντης εϊπατριδής Άλέξανδρος Ρώμας.

Γυρίζοντας από το αϊωνόβιον μέγαρον, με την εις προσωπογραφίας προγόνων μέχρι της ναυμαχίας της Ναυπάκτου φθάνουσιν πινακοθήκη, συναντούμε το «Άμφίβιον». Ο έστι: Ένα λαντολέ Φιάτ έπιτά θέσεων και σωφάροντα τον άγαπημένον μου Πίτην Ρώμαν και γραμμή... στον Άγιο.

Άπείριτο το οικοδόμημα και ίδιοσηθιμάτων το «Καμπαναρίο». Δεξιά του δρόμου ο ναός και το μοναστήρι-μετόχι της Μονής των Στροφάδων, όπου είχε ταπεινέ ο Άρχιεπίσκοπος Αϊγίνης Διονύσιος και Ιερομόναχος κατόπι Λανυλ. Και άριστερά ένας πύργος ολόκληρος, οικοδόμημα ογκώδες, σαν φάρος τεράστιος. Το «Καμπαναρίο».

Τίχη! Είναι ή ώρα, που βγαίνουν από την άρχοναν λάρανα το Ίερών Σκήνωμα. Γύρω το προσωπιόν του Μοναστηριού. Θυματά, λιβανωτός, σύννεφα ο καπνός, ψαλμοδίες, γονατισματα.

Το Σεπτόν Λείψανον εύρίσκειται μέσα εις μίαν ολόχρυσον θήκην με πλεονάς από κρύσταλλον. Από μέσα διαφαίνεται ολόκληρος ο Άγιος. Φέρει τα κατάχρυσά άμφια του Άρχιεπισκόπου, εις την κεφαλήν δε, ως κάλυμμα, το έπανοκαλύμμαχον των Άρχιερέων. Και το στήθος του κατάφορτο από εγκόλπια και ένα μετάλλιον ολόχρυσον.

Η μορφή του είναι μαυρισμένη και σαν τσουρουφλισμένη από φλόγα μπαροντιού, ή μήτη του δε έχει κάποιο σημάδι, σαν ξέσμα. Τα βλέφαρά του είναι κλειστά, μα διαφαίνονται από μέσα τα μάτια, σαν κάποια ζωή να μένη μέσα στο σώμα, μα ζωή ναζωμένη, λανθάνουσα. Νομίζει κανείς, ότι κοιμάται. Ούτε γένεια έχει, ούτε μουστάκια, ούτε μαλλιά. Άλλ' ούτε και χέρια φαίνονται. Και τα χείλη του διεσταλμένα, άφίνουν να διαφαίνονται τα δόντια του, έλλιπη κατά δύο κοπτήρας της άνω σαγόνας.

Το δέρμα του προσώπου είναι τεταμένο και κολλημένο

εις τα της Φιλικής Έταιρίας οι Άρχηγοι της Έπαναστάσεως. Έδώ όρκίσθησαν ο Τσακάλωφ, ο Σκουφάς, ο Υψηλάντης, ο Μουρούζης, ο Φαρμάκης, ο Κολοκοτρώνης. Σώζεται το Τρίμορφον με τας εικόνας της Παναγίας, του Χριστού, του Άγ. Ίωάννου και του Άγ. Γεωργίου, επί του όποιου όρκίσθησαν. Σώζεται και ο πίναξ των κυριωτέρων μελών

Ρώμας ίδρυσεν την έν Κεζύρια Μεγάλην Άνατολήν της Ελλάδος, γενόμενος Μέγας Διδάσκαλος αυτής, στοάν εις την Ζακύνθον και άλλην εις την Λευκάδα με τον σκοπόν να παρασκευάση τους Έπανησίους εις τον Ίερών Άγώνα. Την εποχήν εκείνην φέρεται πρώτος μνηθείς ο Μακώλης Σάνθος εις τα Τεκτονικά και εις τα του Άγώνος.

Την 23 Μαΐου 1815 ίδρύθη ή στοά της Ζακύνθου. «Λά Φενίτσε ρισότα». «Ο Άναγεννώμενος Φοινίξ», έξηρημένος από την Μεγ. Άνατολήν της Κεζύρας. Υπό την έθνωιστικήν πνοήν του Ρώμα αποπέλλει ένόπλιος εις τας άντικρινάς άκτάς της Στερεάς και εις τον Μορηά, και χοήματα Έκατόν χιλιάδες διότηλα εισέφερε ο ίδιος. Άλλ' εις την Κεζυριαν Άρμωστής ήρον ο Μαΐταν. Θηριόν! Διατάσσει λοιπόν τον Έπαρχον Ζακύνθου Ρώσσην να σύλληβη τον Ρώμαν και τους άλλους συνωμώτας κατά της Τουρκίας, να κατάσχη δε χοήματα και έγγραφα. Τέκτον όμως και ο Ρώσσης. Και ματαιώνει την σύλληψη. Μέχρι του 1848 έλειτούργησεν ο «Άναγεννώμενος Φοινίξ». Το 1860, ότε δέν ύφίστατο Μεγ. Άνατολή έν Κεζύρια, διότι από του 1848 είχαν ύπαρξη υπό την Μ. Άνατολήν της Γαλλίας, άνεβίωσεν ή στοά της Ζακύνθου υπό το όνομα «Άσθη» και υπό την Μ. Άνατολήν της Γαλλίας.

Άλλά το 1862 μεταξύ Ναπολέοντος Γ' και Τεκτονισμού άνεφάνησαν προστριβαί και ή Μεγ. Άνατολή της Γαλλίας διελύθη, έπαισε δε λειτουργούν και ο έν Ζακύνθω «Άσθη».

Μετά τινα χρόνον πάλιν, ύποκηνίσει Άγγλων άξιωματικών της φρουράς, άνασυνεστάθη ή στοά Ζακύνθου υπό το όνομα «Άσθη της Άνατολής», προσοαρηθείσα εις την μεγάλην Στοάν της Άγγλίας ύπ' άρ. 880, ούτω δε συνεχίζει το έκπολιτιστικόν και έθνικόν έργον της διατηρούσα Νυκτερινήν Σχολήν Άπόρων Παιδών, με τέσσαρας τάξεις και εκατόν φτωγά παιδιά, υπό την πεφοτισμένην διεύθυνσην του μεγάλου άλτρούιστου κ. Γ. Σαρακίνη, και Έφορίαν εκ των κ. κ. Κ. Πολίτη, πρηνήν διευθυντού του Ά. Άκουύ Τηλεγράφου, Κ. Άναγνωστοπούλου, Δευθ. των Τ.Ι.Ι. Γ. Κορούτου, Δ. Μαρτινέου, Γ. Μπίτα, Δ. Άναστασίου, Γ. Κοριανίτη κ. λ. Υπέρ του σκοπού του ιδρύματος τούτου ο Σύλλογος των έν Άθήναις Ζακύνθιων «Άγιος Διονύσιος» εισέφερε το ποσόν των 4000 δρ. άντι στεφάνου διά τον Χιώτην.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΟΠΟΥ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ ΤΟ ΣΕΠΤΟΝ ΣΚΗΝΩΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟ «ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ» [Φωτ. Λέφα]

της Φιλικής, που έμνήθησαν και όρκίσθησαν μεταξύ 1819 και 1821. Άλλά σώζεται και ο όρκος: «Όρκίζομαι, ότι δέν θέλω προδώσει το μυστικόν. Όρκίζομαι εις το γλυκύτατον όνομα της Πατρίδος, εις τα χρθέντα αίματα των φρονεθέντων και θυσιασθέντων υπέρ της άπελευθερώσεως κ. λ. Άληθινόν έθνικόν μνημιόν! Κατά τους μεγάλους σεισμούς της νήσου είχε πέσει ο Ιστορικός αυτός ναός, αλλά πρό πενταετίας άνωκοδομήθη δαπάνη της έν Ζακύνθω τεκτονικής Στοάς «Άσθη της Άνατολής».

Φιλική Έταιρία, Έλληνική Έπανάστασις και Έλληνικός Τεκτονισμός είναι συνφασμένα. Όλίγα λοιπόν τώρα περί Τεκτονισμού.

Σε μιά όμη πολύ μακρινή εποχή έδώ εις τον μακάριον τόπον μας, έμνητήριζαν, άπέφηναν και έλιθοβολούσαν τους Μασσόνους. Ο τέκτων λέγεται, ως γνωστόν, Γαλλιστί, μασόν. Διότι έπίστευαν, ότι οι Μασσόνιοι είναι άδελφοί, άνατροπείς, δολοφόνοι, άνθρωποι με δύο λέξεις έξώλιες.

Και όμως αυτοί έκαμαν την Έπανάστασιν. Ο Τεκτονισμός είναι μία όργάνωσις άρχαιοτάτη, της όποιας ή γένεσις, λέγουν, ανάγεται εις την εποχήν του Πυθαγόρα, έξαπλωμένη δε εις όλον τον κόσμον, άλληλοβοθητική, άνθρωπιστική, εύεργετική, μορφωτική προς έξέλιξιν της ψυχής.

Η όργάνωσις αυτή έχει σύμβολα, συνθήματα και σημεία άναγνωρίσεως, τα όποια ή τα πάντα θεοποιούσα ή δαίμονοποιούσα λαϊκή φαντασία παρεξήγησεν. Άλλ' άκριβώς εις αυτήν την μυστικοφάνειάν του, τους όρκους, τας μνήσεις, και τα σύμβολα ο Τεκτονισμός όφείλει τας έθνικάς επιτυχίας του. Διότι πάντοτε ο Τεκτονισμός και παντού έπαιξε όλον άπελευθερωτικόν. Κάθε λαός προς άνάκτησιν καταπατηθέντων δικαίων του συνησάξτε εις τεκτονικήν δύναμιν και έν όνόματι του Δικαίου εύρισκεν άντίληψιν εκ μέρους άλλων Τεκτονικών Δυνάμεων.

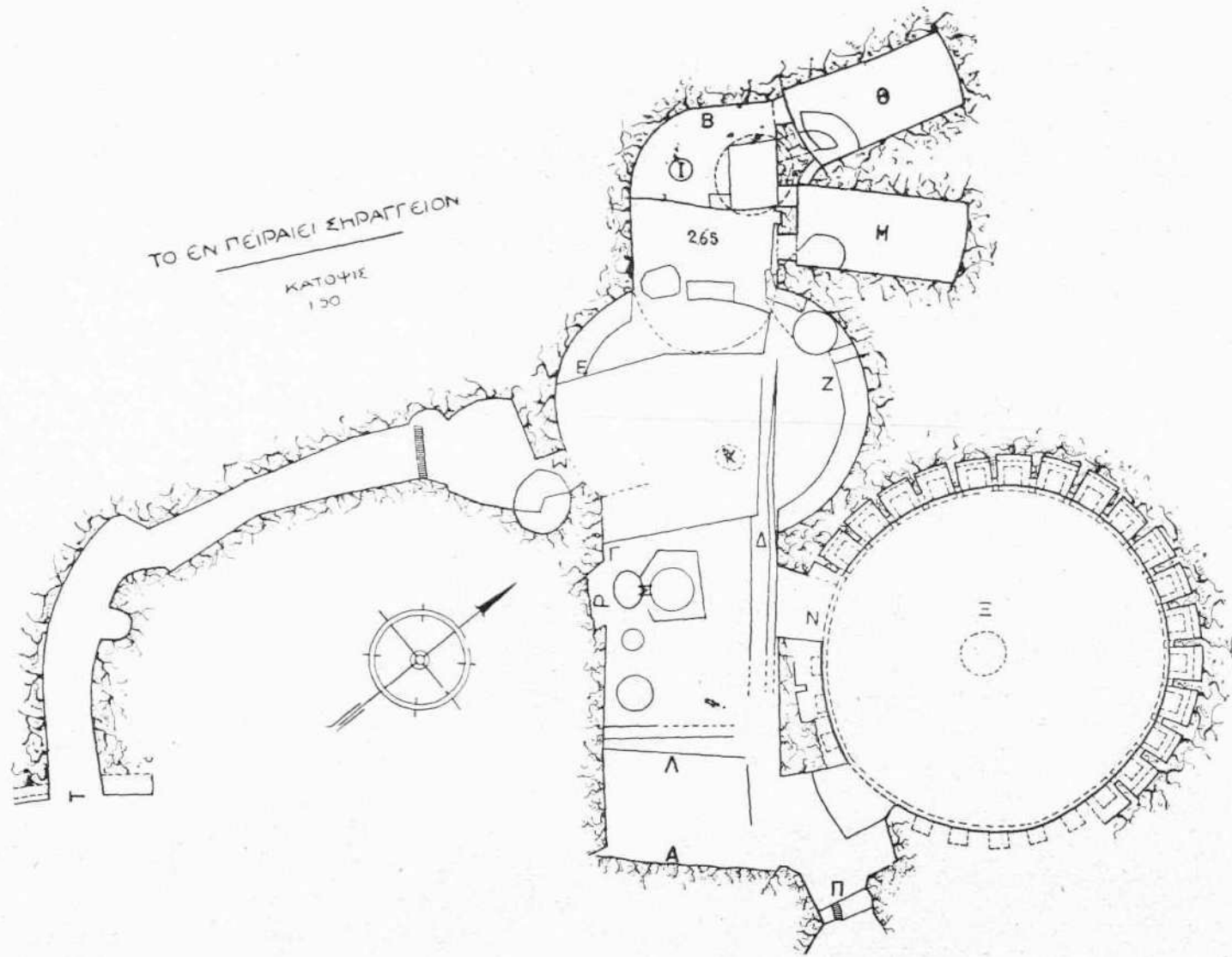
Κάτι τέτοιο έγινε και με την Έλληνικήν Έπανάστασιν. Είχαν γίνει και άλλα πρό αυτήν άπόπειρα. Μία μάλιστα έστοίχισε και την ζωήν του Βελεστινλή Ρήγγα. Ότε κατά το 1813 ο εϊγενής της Ζακύνθου Άρχων κόμης Διονύσιος

Ο «ΑΗΣ ΓΙΩΡΓΗΣ ΤΟΥ ΥΨΩΜΑΤΟΣ», ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΩΤΕΡΑΣ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΣ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ [Φωτ. Λέφα]

Καταντά άπίστευτον. Άληθές όμως: όλη ή εκλεκτή τάξις, ή άνωτέρα, όλη ή διανοουμένη Ζακύνθος, είναι τέκτονες και μέλη της ιστορικής αυτής στοάς, της κατάφορτης από έθνικές δάφνες. Άλλά και κάτι άλλο: Αν δέν είναι μέλη της, όλοι όμως οι Ζακύνθιοι έχουν ένστικτη εγγένεια ψυχής, όλοι έχουν άλτρούιστικην άντίληψιν, όλοι έχουν τεκτονικήν συνείδησιν.

[Η συνέχεια εις το προσεχές]. ΔΗΜΟΣ

ΟΙ παλαιοί Πειραιείς και Ἀθηναῖοι θά ἐνθουοῦνται τὴν «Σηλιά τῆς Ἀρετούσας». Ἦτο πράγματι ἕνα σπήλαιον παρὰ τὴν βῆσιν τοῦ λόφου τῆς Καστέλλας, ὀλίγον ὑπὲρ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκλυοφόρον διάφοροι γύρω του θρόνοι λαϊκοί. Πολλοὶ ἐπίστευον, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ στομίον ὑπόνομον ἢ σήραγγος, διηκούσης κατὰ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς Ἀριστοτέλους. Προσετίθετο μάλιστα, ὅτι πολλοὶ εἶχαν εἰσδύσει εἰς ἀρκετὸν βάθος διὰ νὰ τὴν διερευνησοῦν καὶ τέλος ἠναγκασίωσαν νὰ ἐξέλθουν ἀπρακτοί.

Ἄλλὰ κατὰ τὸν λόφον αὐτὸν τῆς Καστέλλας μετὰ τὰ ἰδιόρρυθμα σύγχρονα σπήλαια τοῦ ὑπῆρχον εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν καὶ ἄλλα κοιλώματα καὶ σπηλαιώδη ἀνοίγματα κατὰ τὸν ἐκ τῶν παλαιότερων τοῦ Πειραιῶς οὐαστὴν—ἀκριβέστερον γηγενὴ Πειραιέα—κ. Ἰάκωβον Δραγάτην, τὸν ἀρχαῖον Γυμνασιάρχον καὶ Λυκειαρχὸν σήμερον ἐν Ἀθῆναις σεβαστὸν δὲ καὶ προσφιλὴ συνεργάτην τῆς «Εἰκονογραφημένης», τὸν ἀποστόλῳ ἀρχαιολόγον.

Κατὰ τὸν Στράβωνα ὁ λόφος αὐτὸς ἦτο «κοῖλος καὶ ὑπόνομος πολὺ μέρος φύσει τε καὶ ἐπίτηδες, ὥστε οὐασεῖς δεχέσθαι».

Ἐπὶ αὐτῷ καὶ ὄρυγμα καὶ δεξαμενὴ ἀκόμη. Ἄλλ' ὁ Πανδαμάτωρ ἀφ' ἐνὸς καὶ τὸ μεγαθύριον—ἄνθρωπος τὰ ἐξηφάνισε. Ἐκτίσθησαν σπήλαια εἰς τὰς κλιτεῖς τοῦ λόφου, τὰ σπήλαια καὶ αἱ δεξαμεναὶ ἐρημοποιήθησαν ὡς βόθροι καὶ οὕτω ἐξάθη πᾶν ἔγγος δυνάμενον νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ἀρχαιολόγους.

Οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς ἀναφέρουν τὸ Σηράγγιον. Ἐκ τῶν ἔξων συγγραφέων οἱ μὲν τὸ ἐποθέτησαν πρὸς τὴν Ἀκτὴν, τὴν χερσόνησον τοῦ Πειραιῶς, ἢ δὲ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, ἄλλοι εἰς τὴν Φραεττῶ καὶ ἄλλοι ἄλλου. Μόνον ὁ Μιλοσφόρ καὶ ὁ Χόρσφελτ δεχόμενοι, ὅτι ἔκειτο εἰς τὴν Μουνησίαν, χωρὶς ὅμως νὰ καθορίσωσαν ἐπακριβῶς τὴν θέσιν του.

Καὶ μόνον ἕνας ἐπιχειρηματίας ἐπωφελήθη τῆς συγγένσεως αὐτῆς εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν καὶ καταλαβὼν αὐτὸ, τὴν «Σηλιά τῆς Ἀρετούσας», τὸ μετέτρεψε εἰς ἰδιόρρυθμον μπάω, διαφωτιστικὸν τὸ ἐσωτερικὸν καὶ κατασκευάσας καὶ λουτρά «Γυναικεῖα καὶ ἄνδρική». Ὁ ἐπιχειρηματίας ἐκεῖνος ὀνομάζετο Παρασκευᾶς, ἐξ οὗ καὶ «Σηλιά τοῦ Παρασκευᾶ» ὀνομάζετο ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Χάρις εἰς τὸν σοφὸν τῆς «Εἰκονογραφημένης» φίλον κ. Ἰάκωβον Δραγάτην ἢ «Σηλιά τῆς Ἀρετούσας» διερευνηθὴ καὶ ἀνεσκαφῆ, καθορίσθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ ἐπακριβῶς καὶ ἡ τοποθεσία τοῦ Σηραγγίου, τὸ ὁποῖον εἶναι αὐτὴ αὐτὴ ἢ «Σηλιά τῆς Ἀρετούσας» ἢ τοῦ Παρασκευᾶ.

Εἶναι ἀνάγκη τῶρα νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς νεωτέρους—εἰς τοὺς παλαιούς εἶναι γνωστότατος ἀπὸ τὴν συνεργασίαν του—συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστὰς τῆς «Εἰκονογραφημένης» τὸν σοφὸν τῆς φίλον.

Κατάγεται ἐκ Σίφνου, ἀλλ' ἐγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τὴν 31 Ἰουλίου 1853. Ἀνήκουσε τὰ πρῶτα μαθήματα εἰς τὴν Σίφνον. Μία καλόγηρος ἐκεῖ τοῦ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα μετὰ τὸ «Κτωίχι». Κατόπιν ἦλθε εἰς τὰς Ἀθῆνας κατὰ τὸ 1862, ὅπου πλέον συνελήφθη τὰς σπουδὰς του καὶ διωρίσθη—1878—καθηγητὴς εἰς τὴν Κόρινθον. Τὸ 1879 μετετέθη εἰς τὸ Γυμνάσιον Πειραιῶς, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1903, προσάθει ἐν τῷ μεταξύ εἰς γυμνασιάρχον, ἀλλὰ καὶ διδάσας ἑλληνοπροπέστατα καὶ ἐθνικιστικώτατα γενεᾶς ὀλοκλήρους. Πολλοὶ τῶν μαθητῶν του διεζήτησαν καὶ κατέλαβον ἀνώτατα ὑπονοήματα καὶ βαθμοὺς εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικόν.

Ἐκ παραλλήλου κατὰ τὴν ἐν Πειραιεὶ μακροχρόνιον ὑπηρεσίαν του διετέλεσε καὶ Ἐπόπτης τῶν Ἀρχαιοτήτων καὶ τοῦ Μουσείου.

Μετὰ ταῦτα ἴδρυσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ τὸ Δραγάτειον ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον τὸ 1910 μετέφερε εἰς Ἀθῆνας, ὅπου λειτουργεῖ ἔκτοτε ἀσφύτως.

Ὡς ἐπόπτης τῶν ἀρχαιοτήτων ἐν Πειραιεὶ ἐνήργησε σειράν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν γείτονα πόλιν, διέσωσε πολλὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, ἐδημοσίευσε δὲ καὶ πολλὰς μελέτας του ἐπὶ τούτων καὶ ἀνακοινώσεως του εἰς περιοδικὰ, ἡμερολόγια, ἐφημερίδας, εἰς ἰδίαν ἐκδόσει.

Διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς του ἐργασίας καὶ τὰς πρὸς τὸ Ἔθνος ὑπηρεσίας του ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Κράτους διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Στανθοῦ τοῦ Σωτήρος, διὰ χρυσοῦ παρασήμου τῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, διὰ διπλωμάτων τῶν Ἀρχαιολογικῶν Ἰνστιτούτων Βερολίνου, Ρώμης καὶ Ἀθηνῶν, καὶ μετὰ τὸν Ἀνώτατον Ταξίαρχον τοῦ Παναγίου Τάφου ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Εἰς παλαιὰν ἐποχὴν κάποτε, ὀλίγον πρὸ τοῦ σημείου, ὅπου ἢ πρὸς νότον χωροῦσα κλιτεῖς τῆς χερσονήσου καὶ ἢ ἀρχὴ τῆς πρὸς ἀνατολὰς παραλίας,—ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄψεως τῆς χερσονήσου,—κολοῦται, καταλιθίσθησαν ἀπὸ τὸν ὑπερκειμενον βράχον δύο τεράστιοι ὀγκόλιθοι, παρασύραντες καὶ μέρος τοῦ ἀρχαίου τείχους τοῦ Πειραιῶς καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπεσαν καὶ χρώματα μάζη καὶ τοὺς ἐκάλυψαν καὶ ἐσχημάτισαν ἕνα ἀνοίγμα κατ' ἀρχάς, μετὰ τὴν σπηλαίου.

Ὁ ἐπιχειρηματίας Παρασκευᾶς κατέλαβε αὐτὸ τὸ ἀνοίγμα, τὸ διεφύθησε καὶ τὸ ἔκαμε μαγειρεῖον, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχάς ἦτο καταφύγιον ἀλητῶν τὴν νύκτα καὶ ἀποδότηριον τῶν εἰς τὸ ὑπαιθρον λουομένων, βραδυτέρου δ' ἐξελιχθῆ εἰς μπάω με φρέσκα ψάρια καὶ μεζέδες, καλὴν ρετσίνα καὶ λουτρά.

Ἐμαθε αὐτὰ ὁ κ. Δραγάτης, τὰ ἀνέφερε εἰς τὸν Γενικὸν Ἐφοροῦν τῶν Ἀρχαιοτήτων καὶ ἔλαβε τὴν ἐντολήν νὰ καθορίσῃ καὶ διερευνησῇ τὸ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο κατασκευάσμα ἐνεργῶν ἀνασκαφῆν. Κατὰ τὰς ἐρεῖνας του ὁ κ. Δραγάτης εὐρήθη εἰς ἕνα πολυκοιλιδὲς ὑπόγειον ὄρυγμα μετὰ διάφορα διαμερίσματα. Ὁ ἐπιχειρηματίας, σημειώσατε, εἶχε ἀνασκάψει ἀρκετὸν μέρος ἐν τῷ μεταξύ, καθ' ὃν χρόνον, ἀπουσίαζεν ἐκ Πειραιῶς ὁ κ. Δραγάτης.

Δώδεκα μέτρα περίπου κάτω ἀπὸ τὸν πρὸς τὸ Φάληρον δρόμον κεῖται τὸ ὄρυγμα τοῦτο, ἀλλ' ἢ εἰσοδὸς του εἶναι φραγμένη ἀπὸ τοὺς καταλιθίσθησας βράχους καὶ ἀπὸ χρώματα, τὰ ὁποῖα ἐπέτρωσεν ὁ καταλαβὼν αὐτὸ ἐπιχειρηματίας, εἰς τρόπον ὥστε εἰσέρχεται κανεὶς διὰ τοῦ παραπήγατος του, διὰ νὰ εὐρεθῇ ἐντὸς στενομάκρου ἐντὸς τοῦ βράχου διαδρόμου (Α. Β.) τὸ ὁποῖον κατόπιν εὐρίσκεται (Β. Ζ.) ἡμικυκλικῶς μετὰ δύο βαθμίδας καὶ καταλήγει εἰς δύο ἄλλα ἀνοίγματα τετραγωνικὰ (Η. Θ.) μετὰ τέχνης ἐπεξεργασμένα.

Πρὸ τῶν ἀνοιγμάτων τούτων ὑπάρχει ἕνα πηγάδι (Ι) βάρους πέντε μέτρων, εἰς τὴν κορυφὴν δὲ τοῦ ἡμικυκλικοῦ ἀνοίγματος μία ὀπὴ στρογγυλὴ (Κ) ἢ ὁποῖα φθάνει μέχρι τοῦ καταστρώματος τοῦ ἄνωθεν δρόμου, κατασκευασθεῖσα προφανῶς διὰ νὰ φωτίζεται καὶ ἀερίζεται τὸ διαμερίσμα.

Πράγματι. Ὁ κ. Δραγάτης ἠνοῖξε τὴν ὀπὴν καὶ ἀπλετον φῶς εἰσέδουσε κάτω.

Εἰς τὸ μέρος, ὅπου καθ' ὑπόθεσιν ἦτο ἢ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου σώζεται ἕνα μεγάλο ψηφιδωτὸν (Α) εἰκονίζον νεανίαν, ἐπιβαίνοντα τεθρίππου καὶ ἠνοχοῦντα τοὺς ζωηροὺς ἵππους, πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ὁποίων διακρίνεται δελφίν, εἰς ὑποδήλων, ὅτι ἢ παρὰστασις εἶναι θαλασσία.

Ὀλίγον παρέχει, μετὰ τὸ ψηφιδωτόν, πρὸς τὰ μέσα ἄλλο πηγάδι καὶ τρεῖς κοιλότητες μέσα εἰς τὸν βράχον, ἀνίσων διαστάσεων εἰς σχῆμα ἀνεστραμμένου κώνου (Μ), χρησιμεύουσαι διὰ νὰ ὑποδέχονται πᾶν ἀγγεῖα.

Δεξιὰ τοῦ στενομάκρου διαδρόμου καὶ πέραν τοῦ ψηφιδωτοῦ ὑπάρχει εἴσοδος (Ν) εἰς μίαν κυκλωτοῦ αἴθουσαν (Ξ) ἢ ὁποῖα πρὸς τὰ ἄνω στενοῦται εἰς σχῆμα δεξαμενῆς ἀρχαίας ἕψους 9 μ. καὶ καταλήγει εἰς ὀπὴν κατὰ τὴν κορυφὴν. Εἰς τὸ δάπεδον τῆς σώζονται ἔχνη ψηφιδωτοῦ, καταστραφέντος ἀπὸ ἀδείξαν ἐκκαφῆν.

Ἐπὶ τοῦ βράχου ὀλόγηρα ὑπάρχον 52 τετραγωνικὰ κόττα, ὅπου ἐποθετοῦν τὰ ἐνδύματά των οἱ λουόμενοι, μετὰ ἐπιμέλειαν ἐπεξεργασμένα, μετὰ κοιλότητας ἐπιμήκειας ἀπὸ κάτω διὰ τὰ σχετικά τοῦ λουτροῦ.

Ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἔχει καὶ ἄλλην ἔξοδον πρὸς τὸ Νοτιανατολικὸν μέρος, εἰς τὸ δάπεδον τῆς ὁποίας σώζονται τὰ ἔχνη ἄλλου ψηφιδωτοῦ, εἰκονίζοντος τὴν Σκύλλαν, μετὰ ἀριστερὸν χεῖρ τεταμένον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὸ δεξιὸν ὀπισθεν καὶ πρὸς τὰ ἄνω, ἐνῶ δύο σκαλοῖ τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς καὶ ἕνα ψάρι προπορεύεται.

Μετὰ τὴν παράστασιν αὐτὴν, ἀπ' ἔξω, ὑπάρχει ἄλλη ἔξο-

ΙΑΚΩΒΟΣ ΔΡΑΓΑΤΗΣ

δος μετὰ χαμηλὰς βαθμίδας πρὸς τὴν θάλασσαν, φραγμένη ἀπὸ τοὺς ὀγκόλιθους, τοὺς βράχους καὶ τὰ χρώματα.

Ἐπὶ αὐτῆς καὶ μία ὀπὴ διόδου παρὰ τὸ μέγα ψηφιδωτόν (Ρ) μὴ ἀνοικθεῖσα, κατὰ τὸ σημεῖον δὲ Σ τοῦ ἡμικυκλικοῦ διαμερίσματος, μία εἴσοδος μεγάλης ὑπογείας διόδου μήκους περίπου 13 μέτρων, φραγμένη καὶ αὐτὴ μετὰ μικρὰς κοιλότητος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πρὸς τοποθετησὶν λίθων, οἱ ὁποῖοι ἐφώτιζαν τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ διαμερίσμα.

Εὐρήθη δὲ κ. Δραγάτης ἕνα βωμόν πόρνον μετὰ μίαν ἐπιγραφὴν καταστραμμένην καὶ ἀφοῦ συνηρολόγησε τὰ σωζόμενα γράμματα τῆς κατόρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ:

ΑΠΟ ΛΛΩ ΝΟΣ
ΑΠΙ ΟΤ ΡΟΠ ΑΙΟΥ

Μένουν οὕτω σημασίαν ἔχοντα τὰ δύο ψηφιδωτὰ. Ἄλλὰ τὸ τῆς Σκύλλης σήμερον ἔχει ἐξαφανισθεῖ. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ὁ κατέχων τὸ διαμερίσμα ἐπιχειρηματίας ἔχει ἐγκαταστήσει τὴν βαρελοστοιχίαν του, καὶ, ἐπειδὴ ἐφοβήθη κατάπτωσιν τοῦ ὑπερκειμένου βράχου, ἔκτισε ὁ ἀνὴρ τοῖχον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θόλου καὶ τὸν ἐβάσισε ἐπὶ τοῦ ψηφιδωτοῦ.

Ὁ κ. Δραγάτης ἐν τέλει συμπεραίνει, ὅτι πρόκειται περὶ ἀρχαῖον βαλανεῖον, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶχε τὴν διαφύθησιν αὐτὴν ἀρχικῶς. Τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ μᾶλλον ἀνάγει εἰς τοὺς χρόνους τῶν Μινυῶν. Ὁ βωμὸς ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἀποτροπαίου Ἀπόλλωνος διαπιστώνει, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἱερὸν ἀσφαλὸς ἐκεῖ μέσα, τοῦ ἵεροῦ Σήραγγος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα Σηράγγιον, ὅπερ ὑπέστη διαφωτιστικὸν κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ ψηφιδωτὰ του.

Εἰς παλαιούς συγγραφεῖς ὁ κ. Δραγάτης εὐρήθη σχετικά περὶ αὐτοῦ. Ὁ Ἰσαῖος ἀναφέρει καὶ τὸ Σηράγγιον καὶ τὸ βαλανεῖον του. Ἐπίσης καὶ ὁ Ἀριστοκράτης καὶ ὁ Ἀριστοφάνης τὸ μνημονεύουν καὶ ὁ Φώτιος καὶ ὁ Ἡσύχιος, ὅστις προσθέτει, ὅτι ἐκεῖ μέσα ἐκρύπτοντο οἱ κακούργοι, ὡς καὶ ὁ Σουΐδας.

Ἐκ τῆς ὅλης μελέτης του ὁ κ. Δραγάτης φρονεῖ, ὅτι ὁ ἵερὸς Σήραγγος ἐπήλθεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐγκατασταθεῖς εἰς αὐτὸ, ὀνομάσθη ἐκ τῆς σήραγγος, ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν. Δὲν θεωρεῖ ἀπίθανον νὰ σχετίζεται ὁ ἵερὸς αὐτὸς μετὰ κάποιαν δυνάμιν, ὑπὸ διάφορα ὀνόματα ἀπαντώσαν, ἀνάλογος τῆς διαμονῆς τῆς ἴσως δὲ καὶ μετὰ τὸν προφῆτα τῆς Ἀργεῶς Εὐφρημον. Εἶναι γνωστὸν περὶ τούτου ἀπὸ τὴν Μυθολογίαν, ὅτι ὁ Τρίτων εἰς τὴν ὁμώνυμον λίμνην τοῦ ἔδωκε βόλον γῆς, ἢ δὲ Μήδεια τοῦ προεῖπε, ὅτι ἂν ῥίψῃ αὐτὸν εἰς τὸ χῆσμα τοῦ Ταυάνου, ἄλλην σήραγγα, πιστευομένην ὡς τὴν εἰς Ἄδου καθόδον, οἱ ἐξ αὐτοῦ ἀπόγονοι τετάρτης γενεᾶς θά ἐβασίλευον εἰς τὴν Λιβύην.

Ἄλλ' ὁ μυθολογικὸς βόλος ἐξάθη εἰς τὴν νῆσον Θέραν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Βάττος μετέβη ἐκεῖθεν εἰς Λιβύην καὶ ἔκτισε τὴν Κυρήνην. Σχετίζεται οὕτω ὁ βόλος αὐτὸς μετὰ τὸ Σηράγγιον καὶ τὸ Σηράγγιον διὰ τῆς ὁμοιότητος τῆς Θεραϊκῆς γῆς μετὰ τὴν περὶ τὸ Σηράγγιον λευκάζοντα στρώματα καὶ συνεπῶς πιθανὸν νὰ κρύπτεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Εὐφρημον τοῦ τοῦ Σηράγγου.

Ἐνδέχεται ἢ αὐτὴ δυνάμιν νὰ συνδέεται καὶ μετὰ τὸν Γλαῦκον, τὸν Ἀνθηρόνιον ἀλιευτὴν ἢ θαλάσσιον δαίμονα, ὁ ὁποῖος ὡς λέγουσιν, ἠγάγησε τὴν Σκύλλαν καὶ μετέβη εἰς τὸ ἀντρον τῆς, καὶ οὕτω ἐμφανίζεται μετ' αὐτῆς εἰς διαφόρους τοιοῦτογραφίας. Πιθανὸν νὰ εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ ἐπὶ τοῦ τεθρίππου νεανίας. Καὶ ἐξηγεῖται οὕτω καὶ ἢ ὑπαρξὶς βωμοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὸ Σηράγγιον. Ἡ θαλασσία αὐτὴ δυνάμιν, Σήραγγος, Γλαῦκος, Εὐφρημος, ἦτο ἀπεχθὴς εἰς τοὺς ἀλιεῖς καὶ τοὺς ναυσιπόρους, διότι τοὺς ἠνόητοι τρομερὰ. Ἠναγκαζόντο λοιπὸν αὐτοὶ νὰ φωνάζουν «ἔξω Γλαῦκε!» καὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἀντίληψιν Θεοῦ ἀποτρέποντος τὸ ἐξ αὐτοῦ κακόν, τοῦ Ἀποτροπαίου Ἀπόλλωνος. Ἐξ οὗ ἐξηγεῖται καὶ ἢ ἴδρυσεν τοῦ βωμοῦ εἰς τὸν Θεὸν τοῦτον.

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΣΚΙΟΣ
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΝΟΜΙΑΣ

ΠΕΤΡ. ΑΛ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ο ΝΕΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Γ. ΠΕΙΡΟΥΑΚΗΣ
Ο ΓΕΝ. ΑΓΟΡΑΝΟΜΙΚΟΣ ΕΠΙΘΗΤΗΣ

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΕΛΗΣΗ

Μαίνεται η Αισχροκέρδεια. Σάν μυθικός δράκων ωρνώθη πελώριος και μίς περιέσφιξεν. Απ' άκρον εις άκρον της χώρας σφαράζει ο λαός. Τό επιχώριον νόμισμα εσταθεροποιήθη κατά λόγον 1 προς 15, ή τιμή της Άγγλικής λίρας ώρισθη διά την συναλλαγην μονίμως εις δρχ. 375, αλλά τών ειδών όλων, τροφίμων, ύποδήσεως, ήματισμού κ. λ. αί τιμαί κωμιάονται μεταξύ δεκαοκταπλασίον και είκοσιπλασίον τών προπολεμικών και ό Τιμάρθμος της ζωής έχει φθάσει με την δύναμιν του Θεού, εις τό είκοσιπλασίον!

Μάτην αί κυβερνήσεις κατέβαλον άπεγνωσμένας προσπάθειάς κατά του μυθικού θηρίου, επιβάλλονσαι διατιμήσεις. Του κάκου ιδρύθησαν αισχροδικεία. Μία κεφαλή της Λεωνείας αυτής "Υδρας άπεκόπτετο και δέκα άλλα άνεπιίδων.

Ήρκει ν' ανατιμηθί έν είδος, άς πούμε, ή ντομάτα, διά νά ζητηθί αύξησις ήμερομισθίων και κατά συνέπειαν ν' ακριβήνουν όλα τά λοιπά. Και τότε κατ' ανάγκην όλοι οί άλλοι επαγγελματίαι, εφοισκόμενοι μέσα εις αυτήν την άπό ήμέρας εις ήμέραν άματικην ύπερτίμησιν, άνετίμων και αυτοί την ύπ' αυτών προσφερομένην εργασίαν ή είδος, με την σειράν των.

Αυτά όλα, σημειώσατε, διότι δέν είχομεν ποτέ κανένα σύστημα. Διότι δέν είχομεν ύπουργούς επιστήμονας, αλλά κομπογιαννίτας. Διά νά μη προσθέσωμεν, ότι είχομεν και ύπουργούς Θύτας της Συναλλαγής. Ύπουργούς που άπέβλεπον όχι εις τό «γενικόν όφελος», αλλά εις αριθμόν «κουκίων». Ύπουργούς άσυνειδήτους.

Ήρκει από τας έλλογάς κάποιος δικηγορίσκος ν' αναδειχθί βουλευτής, ακολουθούμενος από άλλους δύο ή τρεις άσημότερους του, διά νά ξευπνήση άνακηρυσσόμενος ύπό τών όμοφρόνων εφημερίδων ός δεινός οικονομολόγος. Και ένθυμούμεθα τώρα τό δόγμα τών «αίματηρών οικονομίων» τό τόσον κομπογιαννικώς και άμεθόδως εφαρμοσθέν κατά την περίοδον της Οικουμενικής Κυβερνήσεως. Ένθυμούμεθα, ότι ήπειλείτο επιδρομή ακριδών εις την Φθιώτιδα, ότι Νομάρχης, Δήμαρχοι, Πρόεδροι Κοινοτήτων

ΚΩΝΣΤ. ΖΑΦΙΤΖΙΑΝΟΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ—ΤΕΛΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

οργανώσεις έμπορικαι και άγροτικαι έξήτον πανικόβλητοι — δικαίως — πίστωσιν 1500000 δρχ. από τών Ύπουργών τών Οικονομικών διά την καταπολέμησιν αυτής. Ένθυμούμεθα, ότι ό Ύπουργός Καφαντάρης, έν όνόματι του δόγματός του, ήρηθή την ζητουμένην πίστωσιν. Και έξεκολάφησαν, μόλις ή θερμοκρασία ύψώθη, τά ώά τών ακριδών και σμήνη, σύννεφα, επέδραμον και εκάλυψαν τούς άγρούς και κατέφαγον την παραγωγήν πάσαν. Και ή ζημία της Έθνικής Οικονομίας άνήλθεν εις 200.000.000 δρχ. Και όταν, άφού εσταμάτησαν τά νερά και έπασαν νά εκχειλίξουν τά ποτάμια και άποκατεστάθησαν αί συγκοινωνίαι, άπέστειλεν ό κ. Καφαντάρης τά όργανά του, εισπρακτορας και χωροφυλάκας, διά τούς φόρους, συνεκόμισεν ύπερ του Κράτους, μαγειρικά σκεύη, «τεντζερόδες και «θυμιάτ» και «πατιλόματα», προικες όρφανών κοριτσιών. Και τό Κράτος άντι τών 30 εκ. τά όποια θά έπρεπε νά εισπράξη, έπραγματοποίησεν εισπράξεις μόνον 3 εκ. χωρίς εις την «κομπογιαννιτικήν» φειδώ προς τόν Δημόσιον Πλούτον του Ύπουργού.

Άλλ' έν παραλήλου επέτρεπε δαπάνην 3 εκ. δρχ. διά νά μετασχη ή Έλλάς εις διάφορα συνέδρια έν Σουηδία και Νέα Ύόρκη διά της άποστολής άνωτάτου λειτουργού εκ τών «ήμετέρων». Και δέν εφρέθη ένας καν βουλευτής ύπό την στέγην της Έθνικής Άντιπροσωπείας νά ζητήση την παραπομπήν του εις ειδικόν δικαστήριον. Τούναντίον. Η άλληλεγγύη παρέσχεν άφραση άμαρτιών αυτώ.

Και αί «αίματηραι οικονομίαι» έγιναν «οικονομικαι αίμορραγίαι». Και ή κυβερνητική μηχανή έξηκολούθει νά κινήται και θά κινήται κατά τόν αυτών τρόπον.

Μέσα εις αυτό τό τέλημα του «Κομπογιαννιτισμού» του «Ζεμανφουτισμού», όπως εις την σαπίλαν και την κόπρον από τας ζυμώσεις γεννώνται οί σαπρομύκητες, άνεπτύχθησαν νέα επαγγέλματα. Ο άεριστής, ό μεταγράτης κ. λ. χέρια ένδιάμεσα μεταξύ παραγωγής και καταναλώσεως, έπανξάνοντα την αισχροκέρδειαν. Κυρίως εις τά είδη της πρώτης

ΑΙ ΛΑΪΚΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

ανάγκης. Άγλάδια θαυμάσια, πολούμενα χονδρικώς έν Πελοποννήσφ προς 8 δρχ. έφθασαν εις την έν Άθήνας κατανάλωσιν προς δρχ. 42!

Τότε..... Très faciunt collegium. Τρεις — άφ. 3 — άνδρωποι, εφρέθησαν διά ν' άνακουφίσουν τας λαϊκάς τάξεις, νά κινήσουν τόν επικινδύνως γιγαντωθέντα μεταπρατισμόν.

Πέντε όλόκληρα χρόνια επάλαισε, διά νά ίδη επί τέλους πραγματοποιούμενον ένα όνειρόν του ό Διευθυντής της Άγορανομίας κ. Σπύρος Δάσιος. Ο ένθικιστής δημοσιολόγος, ό έντιμος δημοσιογράφος, ό πολύνητος και βαθύπειρος άνώτατος Διοικητικός Λειτουργός, ό άφήςας παντού όδεν διήλθε ως Νομάρχης φωτεινά και άνεξίτηλα σημεία. Αυτός είναι ό συλλήπτωρ της ιδέας. Και εκτελεστής ό κ. Γ. Πειρουνάκης, ό ιδεώδης άνώτερος υπάλληλος της Άστυνομίας Πόλεων, Γενικός Έπόπτης της Άγορανομίας. Η ιδέα: Νά καθιερωθόντ Λαϊκά Άγοράι κατά συνουσίας έβδομαδιαίως, όπου νά συγκεντρώνουν οί παραγωγοί τά προϊόντα των και νά τά πωλούν με τό λογικόν κέρδος, που τά έδιδον και εις τόν μεταπράτην, άπ' ευθείας εις τόν λαόν.

Άνεκείνωσε την ιδέαν του εις τόν τότε προϊστάμενον

Η έναντι του Σταθμού Λαρίσης Λαϊκή Άγορά της Παρασκευής.

κράτι, και την Τετάρτην εις την Λεωφόρον Άλεξάνδρας και την Πέμπτην εις την πλατείαν Βεΐκον και την Παρασκευήν εις τόν σταθμόν Λαρίσης, όταν είδαν τόν κόσμον νά τρέχη με όλα τά μεταγωγικά μέσα εις τά πέρατα της πόλεως διά νά ψωνίση, νά μυρμηκιούν αί πλατεΐαι από άγοραστάς, μεταξύ τών όποιών ή ευγενεστάτη Λαΐδη Λώ, και ή έφίτιμος δέσποινα Άνδρομάχη Μελά και ή Κυρία Ζαβιτσιάνου, άγοράζουσαι λουλούδια, φασολάκια και κολοκυνθάκια, άν όχι διά τό ένθύνόν, αλλά διά τό πρόσφατον, όταν εφώνισαν και αυτοί οί κατ' άρχάς θεωρησαντες ως άπραγματοποιήτον τό μέτρον, τότε τό ειρωνικό χαμόγελο μετετόρη εις έκφρασιν εκπλήξεως κατ' άρχάς και κατόπιν θαυμασμού.

Άλλά τότε ξεμάνη ή αντίδρασις. Έκορυφώθη ούρανοϋψής. Σωρεία διαμαρτυριών εκ μέρους οργανώσεων, όν περιωρίζοντο αί ληστρικαι διαθέσεις κατέκλυσε τό Ύπουργικόν γραφείον.

Άλλ' έν παραλήλου έλάμβανον έγγραφα λαϊκών σωματείων και επαγγελματικών οργανώσεων, δι' όν έξητείτο ή επέκτασις του μέτρον και εις τας επαρχίας. Ο Λαός Πειραιώς, της Θεσσαλονίκης και άλλων μερών ήθέλε τά τρόφιμά του εϋθηνά.

*

Έν τώ μεταξύ νέος Ηρακλής αποδέεται εις τόν στίβον. Ο κ. Πετ. Άλ. Αργυρόπουλος, ό νέος Ύπουργός τών Έσωτερικών. Νέος παραστάτης του κ. Λασιού και του κ. Πειρουνάκη και νέος, δραστηκώτατος, άντιλήπτωρ τών άναγκών του Λαού, ό όποίος ύπερθεματίζει τόν προκάτοχόν του εις μέσα.

Και τώρα πλύν τών ξε έν Άθήναις λειτουργούσων, τελούνται έν περιτροπής εις τόν Πειραιά, πέντε λαϊκάι άγοράι, και εις τό Ν. Φάληρον μία, και εις τό Π. Φάληρον άλλη μία, και εις την Κηφισίαν, και εις τό Άμαρουσίον και εις τό Χαλάνδρι και εις την Ν. Ίωνίαν, και εις την Ν. Φιλαδέλφειαν και εις τό Ηράκλειον και εις Νέαν Κοκκινίαν.

Και ούτω αί Λαϊκάι Άγοράι επεβλήθησαν και ή συνείδησις του λαού έξαερούται εις μίαν ίαχην ευγνωμοσύνης προς τούς πρωτεργάτας.

Δόξα και Τιμή εις αυτούς! Η Αισχροκέρδεια, με την σειράν της, σφαράζει ύπό τό πέλημα του Κράτους.

Ένας άνθρωπος τό ήθέλησεν.

Α. Β.

Ο Ύπουργός τών Έσωτερικών κ. Κ. Ζαβιτσιάνος μετά του Διευθυντού της Άγορανομίας κ. Σπ. Δασιού και του Γεν. Έπόπτου της κ. Γ. Πειρουνάκης εις ένα από τούς συγκούς αίφνιδιασμούς που ένήργησεν εις τας Λ. Άγοράς.

του Ύπουργών τών Έσωτερικών κ. Κ. Ζαβιτσιάνου, ό όποίος επεκρότησεν τό μέτρον και παρέσχεν εις αυτών τά προς πραγματοποιήσιν μέσα, προθύμως.

Άμ' έπος και τό έργον. Άλλά...Τί υπέστησαν οί άνδρωποι αυτοί! Συνεινήσεις, δυσπιστία, αντίδροσεις, κ. λ. κ. λ.

Κατ' άρχάς, μόλις άνηγγέλη τό μέτρον, πολλοί εξαμογέλασαν. Άλλ' όταν είδαν την πρώτην λειτουργήσασιν εις τό Θησειον Λαϊκήν Άγοράν, την όποιαν εγκαινίασε αυτοπροσώπος ό Πρωθυπουργός, με ύπερδιακόσια είδη παρατεταμένα μεθοδικώτατα, από του μπακαλικού και της σαρδέλλας μέχρι του άνθόκομου και του σπανίου λουλουδιού, με τόν άγορανομικόν σταθμόν, διά νά ζυγίζουν οί πελάται τά τρόφιμά των, παρουσία όργάνων της άγορανομίας, και με τόν άστυάτρον διά νά πετά τά τυχόν σάπια ψάρια και τόν χημικόν νά πέγη λάδι, τυρί και βούτυρον προς έξέτασιν, όταν εφώνισαν φρεσκότατα φασολάκια προς 6 δρχ. την όκάν, και κοκκινογούλια της ώρας προς 1.50 δρχ. — τότε εις την άγοράν και τούς δρόμους επωλούντο προς 9 τά πρώτα και 4 τά δεύτερα — και μακαρόνια προς 12 και όταν την Δευτέραν συνέβησαν τά ίδια εις την πλατείαν Κολιάτσου (κατά την όδόν Πατησίων) και την μεθεπομένην Τρίτην εις τό Παγ-

Τό αυτοκίτητον πρατήριον της Λαϊκής Άγοράς με είδη μπακαλικής.

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ασφαλώς θα φαντάζεσθε: Πέρονομε μιά μηχανή, την στή- νομε, γυρίζομε τη μανιβέλα και πέρονομε ταινία. Έτσι φαντάζονται οι μισοί νεοέλληνες. Διότι οι άλλοι μισοί, συμ- περιλαμβανομένων και όλων των νεοελληνίδων, φαντάζονται, ότι η Κινηματογραφία έπεισθή μόνον δι' αυτούς και αυτοί ήλθαν εις τόν κόσμο μόνον διά να... πρωταγωνιστήσουν εις την δθόνην.

Να γυρίση κανείς τη μανιβέλα της σκηνοληπτικής συ- σκευής, δεν είναι τίποτε. Καθένας ήμπορεί να συνειδηση τή χέρι του να κίνη δύο στροφές στο δευτερόλεπτο. Αύτη είναι ή κανονική ταχύτης της λήψεως. Έξοσι μέτρα εις τή πρώτον λεπτόν της ώρας. Και επειδή εις ένα μέτρον απο- τυπώνται 50 φωτογραφία, έπεται, ότι εις ένα πρώτον λεπτόν πέρονομε χιλιάς εικόνας.

Αύτη είναι και τών μηχανών προβολής ή κανονική τα- χύτης. Έξοσι μέτρα κατά πρώτον λεπτόν. Έάν κατά την

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ

λήψην ο δπερατέρ γυρίση τή στροφάλον ταχύτερα από τή κανονικόν, τότε εις την προβολήν, επειδή ή μηχανή γυρίζει άργότερα, αί κινήσεις επιβραδύνονται και τάνάπτειν.

Έδώ όμως συμβαίνει και κάτι άλλο: Όπως γνωρίζετε, ή κινηματογραφική ταινία δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μία σειρά μικροσκοπικών φωτογραφιών, αί οποιαί ελήφθησαν ή μία κατοπιν της άλλης, εν συνεχεία, με μίαν ειδικήν φωτο- γραφικήν μηχανήν. Αντί να αλλάζετε πλάκα, να πιέζετε ελατήρια, ν' ανοιγοκλείνετε σασσί κλ. γυρίζετε τή στροφάλον, ο φακός ανοιγοκλείνει αυτομάτως, ή ταινία γλιστρή και αυτή αυτομάτως διά ν' αλλάξη θέσιν διά συστήματος οδον- τωτών τροχών και οδοντωτών τυμπάνων και ούτω καθεξής.

Είναι προφανές, ότι όσον ταχύτερα γυρίζομεν κατά την λήψην τόσον είναι πληρεστέρα ή κινήσεις εις την προβολήν. Τό κινήτων αποτυπώνται κατά την κινήσιν του εις την ται- νίαν πιστότερα. Και κατά την προβολήν, επειδή ή μηχανή γυρίζει άργότερα, αί κινήσεις επιβραδύνονται.

Διά της μεθόδου αυτής, δηλαδή διά λήψεως δεκίας τα- χυτέρας της συνειδημένης, έχουν επιτύχει τώρα χάριν μελε-

τών, την επιβραδύνσιν τών άμμάτων, της πτήσεως τού που- λιοῦ, τών κτυπημάτων τού μπόξ κ.λ.

Άς υποθέσωμεν τώρα, ότι γυρίζομε άργότερα. Η κίνη- νις δεν αποδίδεται πλήρης. Εις κάθε άνοιγμα τού φακού βραδί, τή κινήτων, χέρι, πόδι, άλογο, τραίνο, κ.λ. έχει άλ- λάξει θέσιν έπαισθητώς. Εις την μίαν φωτογραφίαν τή χέρι είναι κάτω και εις την άμέσως έπομένην ο φακός τή σπλ- λαμβάνει και τή αποτυπώνει επάνω. Τί θα συμβή εις την προβολήν με την κανονικήν ταχύτητα, μεγαλειότεραν, φυ- σικά, της λήψεως;

Είναι γνωστόν, ότι όλον τή μυστικόν της κινηματογρα- φίας στηρίζεται εις μίαν φυσικήν ιδιότητα, πού έχει τή οπτικόν νεύρον μας, να διατηρη ή μίαν έντύπωσιν, μίαν εικόνα, επί 1/5 τού δευτερολέπτου. Θέλετε να τή αντίληφθητε; Κιττάξτε καλά την πρόσωπιν ενός σπιτιού ή μερικά φασόλια και κα- τήν κλείστε τή μάτια σας. Η εικόνα τού σπιτιού και τών φασολιών εχάθηκε πλέον, άλλ' ή έντύπωσις και της μιάς και της άλλης εικόνας μένει, σάν επάνω σε μιά φανταστική δθόνη, φωτισμένη από κάποιον μυστηριώδες φώς, τή φώς πού είχε προσβάλλει προηγουμένως τή οπτικόν σας νεύρον.

Εις τή μεταξή λοιπόν δύο άνοιγμάτων τού φακού, εις τή μεταξή δύο εικόνας διάστημα, με την έντύπωσιν τού χειριού κάτω από την πρώτην εικόνα, βλέποντας τή χέρι αποτόμως επάνω εις την δευτέραν εικόνα, θα νομίσωμεν ότι εανήθη άκαριαίως τή χέρι.

Εις τούτο οφείλομεν τās σπασμοδικάς κινήσεις, πού βλέ- πομεν ένιότε εις κωμικάς ταινίας. Κατά τή λοιπά ή κινή- ματογράφης δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μιά κοινή φωτο- γράφης, και ο δπερατέρ ένας άπλους φωτογράφος.

Έρχεται τή παίζωμο τώρα. Έν πρώτοις εις τή παίζωμο δεν χρειάζεται καμμιά τέχνη. Άπλούστατα: Διότι ο ύπονό- μενος έναν όλοον, κατά την εκτέλεσιν, δεν έχει καμμίαν προ- τωβουλίαν. Όποιος παίζει εις τόν κινηματογράφον, δεν πρό- πει να λέγεται ήθοποιός, κατά την γνωστήν έννοιαν της λέξεως. Αυτός είναι άπλους εκτελεστής. Ηθοποιός κυρίως διά τόν κινηματογράφον, πού μιμείται ήθη και διδάσκει και σχεδόν παίζει, μεταγύζων την ψυχήν του τούς εκτελεστάς είναι ο Σκηνοθέτης ή ο και άλλως Ρεζισσόρ.

Εις τόν κινηματογράφον αυτός είναι τή πών. Μεταξή σκηνοθέτου τού θεάτρου, και σκηνοθέτου τού κινηματογρά- φου υπάρχει χαώδης διαφορά.

Εις την σκηνήν θα διασκεύαση και θα σκηνοθετήση πράγματι σηνάς, θα μοντάρη ένα σαλόνη, θα οδηγή κατά τās έξόδους και εισόδους, θα διδάξη κατά τās δοκιμάς και... πλέον ού. Κατά την εκτέλεσιν πλέον ο ήθοποιός, μελετημέ- νος καλά και με τόν ρόλον του αποχρυσταλλωμένον πλέον, όπως τόν εδημούργησε, θα εμφανισθή να παίζη, διερχο- μένους ο,τι ξμαθεν, ο,τι εμελέτησε κ.λ.π. κανείς δε δεν μπορεί να τόν διορθώση ή τόν συμβουλεύση πλέον την ώραν πού παίζει.

Εις τόν κινηματογράφον ο σκηνοθέτης έχει έτοιμα, πραγ- ματικά, τή σαλόνη, τή τοπεία κ.λ. Τού τή έχει έτοιμα ή ο ταπεινότερης ή ή Φύσις, ή ή Τέχνη. Δεν έχει παρά να εκλέξη. Αϊ έδώ είναι ο ρόλος του. Πώς θα φωτίση ένα σαλόνη, πότε είναι φωτισμένο καλά, άριστικά, ένα τοπειόν. Άλλά και θα μοντάρη ολόκληρον τή έργον και θα τή διδάξη, παίζων ο ίδιος κάθε ρόλον εν ανάγκη, διευθύνων και μάχας άκόμη, και θα οδηγή, θα παραγγέλλη κινήσεις, όταν παίζουν άκόμη οι εκτελεσταί, διευθύνων τούς δπερατέρ, τούς ήλε- κτρολόγους, τούς εκτελεστάς, μαζί με τούς βοηθούς του, τή πάντα και τούς πάντας.

Όπλισμένος ο σκηνοθέτης με πολύ μαύρα γυαλιά — εις την λήψην έσωτερικών σηνών — διά να μη ένοχλήται από τή έντονον και εκπληκτικόν φώς τών λαμπών και προβο- λέων, μ' έναν τηλεβόαν διά ν' άκούεται και με μιά σφυρί- κτρα διά τούς ήλεκτρολόγους και διακονούμενος από δύο τρεις βοηθούς, κινητοποιεί όλους, ιδία τούς εκτελεστάς, πρω- τωγωνιστάς και πρωταγωνιστάς και τή βοηθητικά πρό- σωπα, μέχρις εκείνων, πού κρατούν τούς διακόπτας διά να κόψουν τή ρεύμα, μόλις τελείωση ή ριζία, σάν νευροδάστα με φανταστικά νήματα.

Ό εκτελεστής δεν μπορεί να κινήθη, αν δεν τόν οδηγή ή σκηνοθέτης. Δεν έχει σχεδόν καμμίαν πρωτοβουλίαν. Ένφ εκτελεί μίαν σηνήν και ο δπερατέρ γυρίζει, με της λάμπες άναμμένες, ο σκηνοθέτης τόν οδηγεί, παρακολουθεί τή παί- ζωμο του και τόν διορθώνει.

Όσον και αν είναι έμπειρος, όσον και αν έχει ταλέντο ο πρωταγωνιστής ή ή πρωταγωνίστρια, δεν μπορεί να εκτε- λήση άνευ σκηνοθέτου. Είναι μερικά πράγματα, όπως ή έλ- λειψις συνειδήσεως τού παρεχόμενον χρόνον ένφ εκτελούν, τή μυστικά τών φωτισμών κ.λ. πού απαιτούν την ύπαρξιν τού σκηνοθέτου. Ό εκτελεστής δεν μπορεί να ξέρη πόσα δευτερόλεπτα — και άρα πόσα μέτρα περνούν — πρέπει να σκεφθή διά να μην είναι κουραστικός. Έκτελών δεν μπορεί να μετάρ της στροφές της μηχανής, — δύο σε κάθε δευτερόλε- πτο — γιά να υπολογίξη πόσα καρέ και πόσα μέτρα έπέρασαν, διότι τότε δεν θα εκτελή. Άλλ' ούτε πόσο και πώς πρέπει να πλησιάζη στις λάμπες ή σ' ένα ποδή φωτισμένο παρά- θηρο. Τό παραμικρό δέ, αναπαίσθητον στην καθημερινή ζωή, ελάττωμα τού προσώπου, μιά ελαφρά έξογκωσις τών μιλών τών παρειών, με άδξείον εκ τού σύνεργης φωτισμών, εις την δθόνην, δίνει την έντύπωσιν, ότι κάποιον μέλισσα έστύμησε τόν εκτελεστήν και τού έπριζε τή μάγουλο.

Φθάνομεν τώρα εις τās σκηνοληψίας. Έχομεν έσωτερι- κά σκηνοληψίας και έξωτερικά. Αϊ τού ύπαιθρου δεν πα- ρουσιάζουν μεγάλας δυσκολίας. Έκτός εάν πρόκειται περί συμ- μετοχής πολλών προσώπων, μαζών, ναυμαζών κ.λ.

Έν τούτοις και αυταί παρουσιάζουν διά τόν σκηνοθέτην κοπιώδη προπαρασκευήν, ιδία όσον άφορῃ την εκλογήν τών τοπειών και εν συνδυασμῷ προς τούς φωτισμούς.

Είναι γνωστόν, ότι ένα τοπειόν αναλόγως τού φωτισμού του παρουσιάζει και διάφορον όνν. Άφ' έτέρου διά πολ- λούς λόγους προσφέρει ένιότε ο σκηνοθέτης εις την χρήσιν ανακλαστικόν επίπεδον. Όταν, παραδείγματος χάριν, πρό- κεται να ληφθή ταινία κάτω από δένδρα, έναντι τών εκτε- λεστών τοποθετούν τελλάρα με σενδόνη διά τών οποίων ανακλάται προς τούς παίζοντας λευκή άντανύγια εν τού ήλια- κού φωτός ή και απλώς τού φωτός της ήμέρας.

Διά τās σκηνοληψίας εις κλειστός χώρους, δωμάτια κ.λ. γίνεται χρήσις τεχνητού φωτισμού και δι ήλεκτρικού. Οι λαμπτήρες κυρίως είναι με βολταϊκόν τώσον 220, —110 βόλτ συνεχούς ή 350 έναλλασσομένου, με αυτόματον ήλεκτρομα- γνήτην ο οποίος απομακρύνει άλλήλων τή κάθουνα.

Οι λαμπτήρες αυτοί καταναλίσκουν πολλά άμπέρ. Δι' ένα δωμάτιον συνήθων διαστάσεων, χρειάζονται τέσσαρες περι-

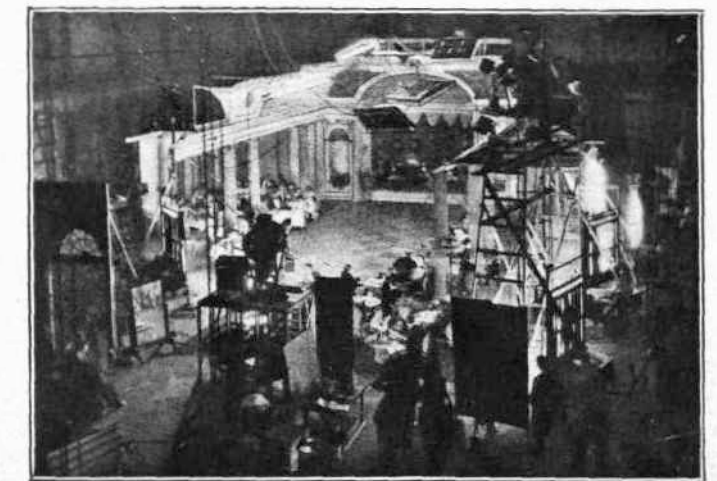
ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΣΚΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΩΝ

που λαμπτήρες, ών δύο κάτω και δύο από της οροφής (πλα- φονιέρες) με 80 τουλάχιστον φωτονόμενοι άμπέρ.

Εις της θεαμάστρες, έννοείται, εις της λάμπες τού σπιτιού κ.λ. παντού τοποθετούν μικρούς τοξοειδεις λαμπτήρας. Προτιμώνται οι λαμπτήρες αυτοί, με ειδικά κάθουνα, αποδίδοντα λευκοκίανον φώς, ός και λαμπτήρας δι' άτμών υδραργύρου, διότι και τή βολταϊκόν φώς και οι άτμοι υδραργύρου άφθονούν εις υπεριώδεις ακτίνες. Οι διά πυρα- κώσεως λαμπτήρες (άμπουλες) αποκλείονται, ός μη πλού- σιοι εις υπεριώδεις ακτίνες.

Έδώ πρέπει να ξηγήσω, κάτι, πού λίγοι φωτογράφοι και δπερατέρ γνωρίζουν, όπως έχω αντίληφθή. Δεν είναι τή

φώς τού ήλιου και τού λαμπτήρος τή λευκόν, πού μās χρη- σμεύει διά την φωτογράφησιν, άλλα αϊ εν αυτῷ ύπάρχου- σαι σκοτεινά με χημικάς ή μάλλον ήλεκτρικάς ιδιότητας να άλλοιώνουν τή ευαίσθητα τού άργύρου άτατα της φωτ. πλα- κός ή ταινίας, ακτίνες, ατίνες εις τή φάσμα τού ήλιακού φωτός εφίσκονται πέραν τού ιώδους χρώματος. Αϊ ακτίνες αυταί, επαναλαμβάνω, δεν έχουν ούτε φώς, ούτε χρώμα, άκο- λουθούν όμως τούς αυτούς νόμους με τās άλλας, ανακλώμεναι κ.λ. Αϊ ακτίνες αυταί, ήλεκτρικής φύσεως, ύπάρχουν εν άφθο- νία εις τή φώς της ήμέρας, εκπορευόμεναι από τόν ήλιον, έχουν σχέσιν δε άμεσον με τās έπι τού βασιλείου τού πλα- νητικού μας συστήματος, λαμβανούσας χώραν ήλεκτρικάς

ΠΩΣ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΤΑ "ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ"

εκκενώσεις, με τή μαγνητικά φαινόμενα ός και με τή σέλας τού βορείου πόλου. Διά τόν λόγον αυτών εν ώρα ήλεκτρικού φόρτου της ατμοσφαιρας, τόν όποιον συνοδεύουν μετεωρο- λογικά φαινόμενα, συννεφιά, χαλάζι κ.λ. τή διάστημα είναι κεκορημένον από υπεριώδεις ακτίνες και παρ' όλην την εκ της συννεφιάς σκοτεινιά, έχομεν φωτεινότεραν φωτογραφίαν.

Αϊ σκηνοληψία τών έσωτερικών έγινόντο άλλοτε εις δια- μερίσματα τεχνητά. Κατ' άρχάς τή άφιναν άσπετη, εις τρό- πον όστε να φωτίζονται διά τού ήλιακού φωτός. Βραδύτερον μετεβρισθήσαν τούς τεχνητούς φωτισμούς δι ήλεκτρικού. Έντεϋθεν εδημοουργήθη ή ανάγκη τών στουντιό, όπου εγκαθίστων διά λόγους συντομίας χρόνου και έξοικονομήσεως δαπανών, αναπαραστάσεις έσωτερικών και ιδία δι' έργα ίστο- ρικά και όπον τέλος έκαμαν και σκηνοθεσίας έξωτερικών.

Άλλ' άφ' ότου έτελειοποιήθησαν οι φωτισμοί, ήρχισαν να καταργούνται τή στουντιό, τή όποια λόγω τών δαπανών συντηρήσεως και λειτουργίας είναι άπαραίτητα διά χονδρι- κήν παραγωγήν, όπως αϊφνης εις τή Χόλλυγουντ.

Εις πολλά μέρη της Εύρώπης, αντι ν' αναπαραστήσουν τεχνητός μέγαρο, φαρμακεία, δικαστήρια κ.λ. μέσα εις στουντιό, ζητούν άνομόδιως άδειαν, εγκαθιστούν τούς λαμ- πτήρας των με ιδίας παρασκευής ρεύμα και γυρίζουν. Έτσι έγνωρίθη εις τή Παρίσι ή ταινία «Μπελφροζόρ» μέσα εις τή μέγαρον της εφημερίδος «Πτι Παριζιέν».

Η νέα αυτή μέθοδος έγινε άφορη ή δημοιουργηθών ένας—δύο άλλοι κλάδοι βιοτεχνικού. Στο Βερολίνον, αϊφνης, όταν θέλετε να γυρίσετε ταινίαν, τηλεφωνείτε στην λέσχην τών δπερατέρ και ζητείτε όποιον θέλετε, αν έννοείται ευ- καιρη. Θα έλθη αυτός με την μηχανήν του, σημειώσατε. Προτοιμάζετε εν τῷ μεταξύ, τούς εκτελεστάς σας και κάθε άλλη λεπτομέρεια, αγοράζετε ταινίαν άρνητικήν, κλείνετε συμφωνίαν μ' ένα άτελιέ εμφανίσεων και εκτυπώσεων, και ζητεί και τή ρεύμα σας.

Υπάρχουν γραφεία διαθέτοντα μ' έννοιζον καμμίονια με ντυναμό παραγωγής ρεύματος, και όλα τή σύνεργα, δια- κόπτας, ταμπλό διανομής με αντίστασεις, καλώδια κ.λ.

Γυρίζετε τή έργον σας, χωρίς να έχετε ούτε εγκατάστασιν, ούτε μηχανήματα, ούτε προσωπικόν μόνιμον, ούτε έξοδα λει- τουργίας κ.λ. Δίδετε να σας εμφανίσουν τή δτικυόν, να σας τή εκτυπώσουν, σας έτοιμάζουν της λεζάντ, τόν συναρμολογείτε και τή πλασάρετε, είτε άπ' ευθείας αν έχετε γραφείον τοποθε- τήσεως ιδιόν σας ή διά μέσον ειδικού Bureau de location.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΜΕΝ ΟΜΑΔΙΚΩΣ

Η Ανθρωπότης αυτοκτονεί ομαδικώς. Αυτό το συμπέρασμα εξάγεται από ένα πολύτιμο βιβλιαράκι του Δ^{ου} Α. Συγκληάκη, που μ'ας έστειλε μαζί με άλλα όφελιμα βιβλία από την Αλεξάνδρειαν ή Έκδοτική Έταιρία «Γράμματα».

Το πιτόλι, το ξυράφι, η αγγόνη, η θάλασσα, οι απόκοιμοι βράχοι, το συμπλιμέ και άλλα δηλητήρια, με τα οποία έτερομάτιζεν, απότομα, αλλά και πρόστυχα την ζωή του, με πόνους ένιστε κλ. κάθε βαρυστοιμαμένος από τα εγκόσμια, καταγοιούνται όλονεν.

Η Ανθρωπότης τώρα αυτοκτονεί «collectivement», όπως λέγουν εις την γλώσσάν των οι διπλωμάται. Και αυτοκτονεί με ευγενέστατα μέσα, κατά δόσεις, αδειάζοντας μέχρι τρυγός το ποτήρι των ήδονων και των απολαύσεων.

Δέν μ'ας λέγει βέβαια ο καλός και εξυηρητικώτατος της κοινωνίας συγγραφέας τίποτε νέον, απαριθμών τ'έν χρήση νεώτερα μέσα της αυτοκτονίας. Αρχίζει από τα παλαιότερα, το οινόπνευμα, γνωστόν από τον Νώε, κυριολεκτικώς, τον καπνόν, τον καφέ, το τσάι, δια να φθάση εις το χασίς, το όπιο, την μορφίνη, την κοκαΐνη, την ηρωΐνη, τον αϊθέρα, το χλωροφόρμιο, την Σκοπά, την Ατρού και Ουαμπά.

Τα γνωρίζομεν. Έκείνο, που δέν γνωρίζει ο πολύς κόσμος, είνε η καταστροφή, την οποίαν επιφέρουν αυτά όλα εις την Ανθρωπότητα. Και από της απόψεως αυτής, τόσον ο συγγραφέας, όσον και η Έκδοτις Έταιρία «Γράμματα», προσέφεραν πολύτιμον εκδούλευσιν εις την Έλληνικήν Οικογένειαν.

Ας μάθωμε λοιπόν κάθε τι σχετικόν με την Μορφίνη: Είναι το κυριώτερον συστατικόν, ένα υπό τα άκαλοισιδη του Όπιου. Είναι μία σκόνη άσπρη, πικρή και χωρίς καμμία όσμη. Την άνακάλυψαν μέσα στο όπιο οι Σεγγέν και Σερούτνερο το 1803.

Ο Κλών Μπερνάρ μ'ας απέκάλυψε τ'ας ολεθρίας ιδιότητάς της πρώτος, άποδείξας, ότι δόσις, προκαλούσα εις τα σπυλιά και της γάτες ύπνον, δια τον άνθρωπον είναι θανατηφόρος. Ο ίδιος άπέδειξε, ότι, όπως δι' όλα τα δηλητήρια, η τοξική δόσις εξαρτάται από την ηλικίαν, τον φύλον, την άτομικήν ειδικότητα και τούναντίον επέρχεται ύπνηλία και τέλος βαθύς ύπνος.

Έχει παρατηρηθή, ότι παλαιοί μορφινομανείς έφθασαν εις ένειν ολοκλήρου γραμμαρίου, που άρχει να φρονέση είκοσι άλλα ότομα, έντελώς άσυνείδητοι.

Η χοησίς της γίνεται και δια του στόματος και του οισοφάγου. Βραδύνει όμως η άπορρόφσις από τον πεπτικόν σωλήνα. Χρειάζεται μισή ώρα περίπου. Και δι' αυτόν τον λόγον οι μορφινομανείς προτιμούν την ένειν, της οποίας το εις τον οργανισμόν άποτέλεσμα είναι άκαριαίον σχεδόν.

Εις μικράς δόσεις προκαλεί διέγερσιν, άπνίαν και ένα αΐσθημα ειχαριστήσεως. Αυτό το αΐσθημα επιζητούν οι μορφινομανείς. Άλλ' εις μεγαλειτέραν δόσιν, όπου νομίζουν, πως θά έχουν πλουσιώτερον το αΐσθημα τούτο, η διέγερσις είναι μικροτέρα και τούναντίον επέρχεται ύπνηλία και τέλος βαθύς ύπνος.

Ακριβέστερον η Μορφίνη δέν είναι νεκρωτικόν. Καταπαύει όμως τους πόνους. Και εις αυτό ακριβώς όφείλει τ'ας ύπνωτικ'ας ιδιότητάς της.

Άνθρωπος, που υποφέρει από δυσβαστάτους πόνους και μένει πολλές νύκτες άπνως, φρικώτατα, με μίαν ένειν Μορφίνης, που καταπαύει τους πόνους, βυθίζεται εις βαθύτατον ύπνον.

Εις μεγάλας δόσεις προκαλεί βαθυτάτην νάρκη, αλλά και έμέτους. Και τέλος εις μεγαλιτέρας άδόμη προκαλεί άβυσσική δίψα, παράλυσιν, άνασθησίαν και τέλος ένα ύπνον, ο οποίος τελειώνει σάν κόμα.

Εις αυτήν την περίπτωσιν η καρδιά έχει μόλις 30-40 παλμούς στο λεπτό, η άναπνοή είναι άραιά και έπακολουθεί

άναποτρέπτως ο θάνατος έν τώ μέσω πλήρους εξαντήσεως. Αΐτή είναι η μορφή της όξείας δηλητηριάσεως, την οποίαν βλέπομεν εις τ'ας δια Μορφίνης αυτοκτονίας.

Άλλά δέν είναι αΐτή η δια Μορφίνης ομαδική αυτοκτονία. Δηλαδή η χρονία, η προοδευτική δηλητηρίασις, με τον θάνατον, έναν θάνατον άπαΐσιον, εις το τέρας, προς τον οποίον χωρεί η Ανθρωπότης, σάν υπό το κράτος μιάς μαγγανείας.

Την μαγγανείαν της η Μορφίνη άσκει δια της ιδιότητός της να καταπαύη τους πόνους. Η Έπιστήμη δυστυχώς δέν έχει άλλο άντιπτόν μέσον, δια να όπλίση τον σφαδάζοντα εις το κρεβάτι του πόνον από κωλικόν του νεφρού του ήπατος η και ένα καρδιοπαθή του τελευταίου σταδίου.

Ίδου λοιπόν η άρχή, η άφορημή, της Μορφινομανίας. Εις την Γερμανίαν παρατηρηθή το πρώτον η μανία προς την Μορφίνη. Ο Λάιχο το 1872 και ο Λέβινσταΐν, άργότερα δύο χρονία, την περιέγραψαν και της έδωκαν όνομα και όρισμόν.

«Μορφινομανία είναι, ειπε ο Λεβινσταΐν, το πάθος το όποιον αισθάνεται έν άτομον, να καταναλίση Μορφίνη ως διεγερτικόν των αισθήσεών του και η παθολογική κατάστασις, που έρχεται ως συνέπεια έκ της καταχρήσεως της ούσιας αυτής».

Συμπτώματα: Κατ' άρχάς, έγκεφαλική διέγερσις με αΐσθημα ειχαριστήσεως και ευεξίας. Ο μορφινομανής ύφίσταται ένα είδος παραχρούσεως και νομίζει, ότι μετρησιώθη εις κάποιον ιδανικόν κόσμον. Εις μεγάλας δόσεις προκαλεί μέθην και καταλήγει εις θάνατον.

Η χρονία έκ της Μορφίνης δηλητηρίασις εκδηλούται με άπώλειαν της όρεξσεως και άπνίαν. Αρχίζουν έπειτα πόνοι πλάνητες, περιπατητικοί, όπως κοινώς λέγονν, και τρώμος των μελών. Έπακολουθεί άδυναμία, εξάντησις και καχεξία. Έπειτα μία άπάθεια και άδιαφορία προς όλα. Έν τώ μεταξύ ένα είδος όνειροπολήσεως και εξάντησις μεγάλη μετ'α πλήρους άνικανότητος.

Δια να συνέλθη, όπως νομίζει, ο μορφινομανής, καταφύγει εις μεγαλιτέραν δόσιν. Και αρχίζουν παραληρήματα, όνειρα φρικαστικά με άυτόματους παρορμήσεις κλ.

Όπως είδατε, άφορημή κυριωτάτη της μορφινομανίας είναι η ιδιότης του δηλητηρίου αυτού να παύη τους πόνους. Άμα άπαξ άνακουφισθή ο πάσων από τους πόνους, εμπλέκεται μέσα εις την σαγήνην του φαρμάκου, δελεάζεται και ζητεί μόνον εις αυτό την άνακούφισίν του. Αί γυναίκες, που υποφέρουν από πόνους, καταφεύγουν άδρόως στην Μορφίνη και δια τον λόγον αυτόν είναι εύρύτατα διαδεδομένον μεταξύ των κοινών γυναικών το δηλητήριον τούτο.

Έκείνο, που κάνει έντύπωσιν είναι, ότι η Μορφίνη έχει την μεγαλιτέραν πελατείαν μεταξύ των μορφομένων τάξεων και ίδια μεταξύ των ιατρών. Η στατιστική ύπολογίζει εις τρεις τους ιατρούς επί τεσσάρων μορφινομανών.

Καταντ' φοβερόν πάθος η μορφινομανία. Λύσσα! Το μουκαλάκι με το διάλυμα και την σύριγγα την έχουν στο ζιλέ, η δε κυρίες στη τζαντίτσα... Μερικές και μερικοί κάνουν την ένειν επάνω από τα ρούχα, φόρεμα, πανταλόνι, δια να μη σηκωθούν από το πόκερ, χωρίς καμμία άσχημία και γεμίζουν άποστηματα.

Ίασις καμμία! Η θάνατος η φρενοκομείον.

Που είναι τώρα αί φυλειαί προπαγάνδαι; Τα Ύπουργεία Στρατιωτικόν, Ναυτικόν, Προνοίας, Υγιεινής, οι Έρμηδροί Σταυροί (!) τα Πατριωτικά Ίδρύματα και Σία να το άρπάξουν αυτό το βιβλιαράκι, να το άνατυπώσουν, άποζημιώνοντας συγγραφέα και εκδότριαν, εις χιλιάδας άντιτύπων και να τ'α σφενδονίσουν δωρεάν, δια των Νομαρχιών, Δημαρχιών, Κοινοτήτων, Μητροπόλεων, Πρεσβειών, Προξενείων κλ. εις τ'α πέρατα της Ύφηλιον, όπου υπάρχει Έλλην;

Άλλά πρώτ' άπ' όλους τους άλλους είνε χασισοποτισμένοι οι προϊστάμενοι όλων αυτών των ύπηρεσιών.

Ο ΝΕΟΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΑΡΧΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η Προτεύουσα άνέκτησε τον Δήμαρχόν της. Δια των καθ' όλον το Κράτος γενικών δημοφροσιών της 4 Αύγουστου έ.ξ. εξέλεγη Δήμαρχος Αθηναίων ο κ. Σπύρος Μερκούρης, ο επί μίαν έικοσαετιάν, κατά την μακαριάν προπολεμικήν περίοδον, λαοπρόβλητος Δημοτικός άρχων.

Η «Εικονογραφημένη» δέν κάνει — το έτόνισε κατ' επανάληψιν — πολιτικήν. Δέν άνήκει εις καμμίαν πολιτικήν παράταξιν.

Παρακολουθεί άνεπιφροσάτως τ'α γεγονότα, με την συνείδησιν της υπεράτης ύποχρεώσεως, που έχει άπέναντι της Ιστορίας, της οποίας είναι το κάτοπτρον.

Προσεμμένον όμως περι της τελευταίας έκλογής δέν ήμπορει να κρύψη την χαράν της επί τη επανεκλογή του κ. Σπ. Μερκούρη. Χαίρεται το γεγονός αυτό ως άπαρχήν άποκαταστάσεως του πολιτικού σάλου. Τι δέν έφερε εις την επιφάνειαν αυτός ο σάλος! Εις κάθε δίνην, εις κάθε κόμα άνήρχοντο παντός είδους ρυπαρά άγγεϊα, δια να εκβρασθούν και άποτιθέμενα κάπου να άποτελέσουν μολυσματικ'ας εστίας.

Κανείς δέν δύναται να ισχυρισθή, ότι το καταλήθην Δημοκρατικόν καθέστως ήτο προΐον έλευθέρως βουλήσεως του Λαού των Αθηνών. Από του 1914 και έντεύθεν ο Δημοτικός Άρχων της προτεγουσής άνεδεικνύετο δια της επιστροφείσεως όλων των έπιτροπών της εκάστοτε κυβερνήσεως η επεβάλλετο βία. Και το μόν άποτέλεσμα είναι, ότι δια του τρόπου αυτού η «προτεύουσα ερήμαξε», όπως κοινώς λέγονν, έλευθέρως ο λαός, άνεν έπιτροπών, άνεν βίας εξέλεξεν Άρχοντά του Δημοτικού τον κ. Σπύρον Μερκούρη. Έκείνον, ο οποίος — δέν μ'ας ένδιαφέρουν τώρα αί χρονολογία και αί λεπτομέρειαι — εις μίαν παλαιότεραν έποχήν, επί μίαν περίπου δεκαπενταετιάν, διεχειρίσθη τ'α κοινά του με συνείδησιν και με γλίσχη μέσα, που διέθετε τότε ο Λήμος, έστόλισε το κλεινόν άστν με ότι περισώζεται άκόμη.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ

Κανείς δέν δύναται να ισχυρισθή, ότι το καταλήθην Δημοκρατικόν καθέστως ήτο προΐον έλευθέρως βουλήσεως του Λαού των Αθηνών. Από του 1914 και έντεύθεν ο Δημοτικός Άρχων της προτεγουσής άνεδεικνύετο δια της επιστροφείσεως όλων των έπιτροπών της εκάστοτε κυβερνήσεως η επεβάλλετο βία. Και το μόν άποτέλεσμα είναι, ότι δια του τρόπου αυτού η «προτεύουσα ερήμαξε», όπως κοινώς λέγονν, έλευθέρως ο λαός, άνεν έπιτροπών, άνεν βίας εξέλεξεν Άρχοντά του Δημοτικού τον κ. Σπύρον Μερκούρη. Έκείνον, ο οποίος — δέν μ'ας ένδιαφέρουν τώρα αί χρονολογία και αί λεπτομέρειαι — εις μίαν παλαιότεραν έποχήν, επί μίαν περίπου δεκαπενταετιάν, διεχειρίσθη τ'α κοινά του με συνείδησιν και με γλίσχη μέσα, που διέθετε τότε ο Λήμος, έστόλισε το κλεινόν άστν με ότι περισώζεται άκόμη. Από την άνάλυσιν και την διερεύνησιν της λαϊκής νοοτροπίας, κατά την τελευταίαν δημοφροσίαν, δέν συνάγομεν πολιτικόν συμπέρασμα. Δέν βλέπομεν πολιτικήν χροιάν. Μέσα εις την πολεμικήν και την επαναστατικήν ζάλην ο λαός δέν έβλεπε γύρω του. Δέν έβλεπε τ'α χάλια των δρόμων, δέν άντελαμβάνετο την

σκοτεινιά, δέν ήσθάνετο την άσφυξίαν από την σκόνην, δέν έννοιαθε την βρομίαν και την δυσωδίαν, που άπειλούσε και ύπενόμενε την ύγείαν του. Και με κάθε συνείδησιν λανθάνουσαν, κοιμισμένην, αλλά και κάθε αΐσθησιν νεκρωμένην, έψήφισε μηχανικώς.

Και όταν η έπιτροπή έλειψεν, όταν η βία έταωσε, ένοστάλησε. Το ύποσυνείδητόν του έξύπνησε και του άναπαρέστησε επάνω εις την φανταστικήν όδόνην της σκέψεως με το έντονον της μνήμης φώς, σάν ταινίαν κινηματογράφου, την παλιά του ζωή, την ήσυχ, την νοικοκυρεμένη, με τον δημοτικόν άρχοντά του, όχι σατράπην άλλόιστον, έποχούμενον πολυτελούς λιμουζίνας και «τακίζοντα κάγκες» εις επισήμιον σπΐτια, έπαίροντα τ'ας όφους εις τον πολίτην και κάπνοντα έδαφιαώς με έπαΐσχητον άλλοπροσαλλισμόν προ του εκάστοτε ισχυρού, αλλά μετά φειδούς και συνείδησεως διαχειριζόμενον και σπαταλώντα εις έργα έξυγιαντικά και έξωραΐστικά το Δημοτικόν χρημα, σήμερον ένεργούντα καταμέτρησιν άποπροσώπων των δι' όδοστρωσίαν σάρον και άφρον κατεχόμενον εις τ'ας έρεπωμένους συλκατηρίους

στοάς του Άδριανείου ύδραγωγείου, δια να το άνακαινίση και να ύδρευση, να φωτίση, να έξυγιάνη, να έξωραΐση.

Αυτό ένοστάλησε ο Αθηναίος πολίτης. Έναν δήμαρχον νοικοκύρη, σπάταλον εις έργα δέ. Ένοστάλησε τον παλαιόν του Δήμαρχον, ο οποίος με τιποτένια μέσα, του είχε κάμει τόσα πολλά. Και ο οποίος με άφθονα τώρα τα ύλικά μέσα και ύπερσημμένην κυβερνητικήν βοήθειαν — όλοι

είμεθα περι τούτου βέβαιοι — θά κάμη πολλά πλάσια. Ίδου τ'α αγαθά της άνεπιφροσάτου εκλογής. Άξιος πάσης ένγνωμοσύνης έκ μέρους της προτεγουσής ο ύποσγεθείς και τηρήσας άπόλυτον ούδετερότητα κατά την εκλογήν Κυβερνήτης.

* Αντ. Παπαγεωργίου. Ο παλαιάμαχος μέσα εις το Δημοτικόν Συμβούλιον ύπερ των συμφερόντων του Λήμου. Είναι ο νομομαθής, περιοπής μαΐτο, ο έμβριδής επιστήμιον, ο θέτων επί της επιστημονικής βάσεως τ'α κατά καιρούς άναφνόμενα έν τώ Δημ. Συμβούλιω ζητήματα. Παρίσταται μέσα εκεί συνεχώς επί μίαν τριακονταετιάν περίπου, προχθές μέλος του Δημ. Συμβουλίου άπλοών, χθές Πρόεδρος

Ο ΔΗΜ. ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ. ΠΑΠΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

αυτού κατά τρεις περιόδους, βραδύτερον ηγούμενος ἀκεφάλου μειοψηφίας. Κέρβερος αληθινός δὲ διὰ τοὺς λυμαινόμενους τὸν Δημοτικὸν θησαυρὸν. Ἐχορημίσεις καὶ Πληρεξούσιος Μεσοητίας εἰς τὴν Α' Ἀναθεωρητικῆν Βουλὴν τῷ 1910. Ἐπιτυχὸν ὡς Σύμβουλος διὰ μεγάλης πλειοψηφίας, ἐξελέγη καὶ αὐτὸς Πρόεδρος τοῦ Δημ. Συμβουλίου κατὰ τὴν εἰς σῶμα συγχρότησιν αὐτοῦ.

Ἡ «Ἐικονογραφημένη» κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ζοὴν τῆς, τὸν παρουσιάζει μετὰ χαρὰν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς, παλαιούς καὶ νέους, ὡς ἐπιλεκτὸν ἄρχοντα τῆς Προτενοῦσης.

Γ. Παρασκευόπουλος. Πλάι στὸν Δήμαρχον καὶ τὸν Πρόεδρον τοῦ Δημ. Συμβουλίου ἔρχεται μέσα εἰς τὸ σῶμα καὶ ἄλλη μία φημισμένη ἀνάγκη. Τοῦ Γεωργίου Παρασκευοπούλου, δημοσιογράφου ἀρχαίου, δημοσιολόγου ἐμπειροῦ, συγγραφέως. Ἀλλὰ καὶ ἀνωτάτου δημοσίου λειτουργοῦ. Ἀφοῦ ἐδημοσιογράφησε καὶ ἔκαμε τὴν καριέρα του εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Τύπου, τὴν «Ἀκρόπολιν» καὶ εἰς ἄλλας ἐγχρότους ἐφημερίδας, ὡς τὸ «Ἄστυ», κατέγινεν εἰς δημοσιονομικὰς καὶ ἱστορικὰς μελέτας, ἔγραψε δὲ καὶ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηνῶν. Κατόπιν διωρίσθη Γενικὸς Γραμ-

ματεὺς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, διετέλεσε δὲ κατ' ἐπανάληψιν καὶ Νομάρχης Κυκλάδων καὶ Θεσσαλονίκης, ἀσκήσας τὰ καθήκοντά του μετὰ πλήρη ἀνεξαρτησίαν, ἀντιπροσωπεύων οὐκ ὀλίγα, ἀλλὰ τὸ Κράτος τῆς πατρίδος.

Κατὰ τὴν πρόσφατον δημοκρασίαν ἐξελέγη Δημοτικὸς Σύμβουλος, πρόκειται δὲ νὰ ἀνατεθῆ εἰς αὐτὸν ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου ἢ «Ἐλπίς».

Μεταβολὴ λοιπὸν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἴδρυμα. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Δημ. Νοσοκομείου, ἱδρύματος κατ' ἐξοχὴν φιλανθρωπικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ, εἶχε παρεξηγηθῆ καὶ ἡ θέσις τοῦ Διευθυντοῦ ἐθεωροῦτο ὡς θέσις κομματικῆ. Ἀλλὰ... «Δὲν κάνει ἡ θέσις τὸν ἄνθρωπον, ὁ ἄνθρωπος κάνει τὴν θέσιν», λέγει μία παροιμία. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τὴν ἐμπειροὺς καὶ σπιβαράν τοῦ κ. Παρασκευοπούλου ἢ «Ἐλπίς» θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν καὶ θὰ γνωρίσῃ ἡμέρας λαμπράς, καθίσταμένη ἴδρυμα ἐπιστημονικὸν καὶ φιλανθρωπικόν, διὰ τὴν ἀποχρηστικὴν πλὴν πρὸς τὸν ὑψηλὸν σκοπὸν τῆς.

Γράφει ταῦτα ἡ «Ἐικονογραφημένη» μετὰ πεποίθησιν, διότι γνωρίζει τὸν ἄνθρωπον καλὰ καὶ τὰ διαλάλει, ἐπιφαιλασσομένη νὰ τὸν παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ σίνεγγυς καὶ νὰ παρουσιάσῃ κατὰ τὸ πρόσω βῆμα του.

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Ἄν ἔχης τὴν τύχην διάβαινε...

Ἵ ὅ ἐλεκτός καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν συνεργάτης ἡμῶν κ. Ν. Λάσκαρης, ὁ πρῶτος τῶν συγγραφέων τοῦ Ἑλλην. Θεάτρου καὶ Πρόεδρος τῆς «Ἐταιρίας Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων» εἶχε τὴν εὐγενὴ κλωσὴν νὰ τιμῆται τὰς σελίδας τῆς «Ἐικονογραφημένης» διὰ τῆς συνεργασίας του.

Πόσα καὶ πόσα μεγάλα καὶ τρανὰ πνεύματα ἔμειναν ἀφανῆ καὶ ἀγνωστα, διότι δὲν εἶχαν τύχην! Πόσοι καὶ πόσοι ἦρωες ἐλημονήθησαν, διότι καὶ εἰς αὐτοὺς δὲν εἶχε μεριδίον ποτὲ ἡ Τύχη! Πόσοι καὶ πόσοι ἄλλοι παρεγνωρίθησαν καὶ ἐπλαστογραφήθησαν ἢ μᾶλλον... ἐπλαστο-

— Εἶναι ὁ ἀδελφός σου ὁ Θανάσιος! — Μὰ σεῖς μοὺ τὸν δώσατε... — Ἐκαμα λάθος... Δὲν πρόσεξα... — Μπράβο σας! — Καὶ τώρα; — Τώρα...; Τώρα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κἀνομε σοῦσορο... Τὸ πρᾶγμα θὰ περᾶσιν ἀπαράτηστο, γιατί ἕνα περιοδικὸ χάνεται εὐκόλως... Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ δὲν θὰ ὑπάσχη οὔτε φυλλαράκι... κ' εἶται τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ λάβῃ διαστάσεις... Νὰ μείνετε ἥσυχοι. Ἀυστηρῶς διὰ τὸν ἄμεινον τὸν Στάϊκον, τὰ πράγματα ἔλαβον ἄλλην τροπὴν, χάρις εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα μετ' ἧς γράφονται παρ' ἡμῶν αἱ ἱστορίαι, ἢ ἀκριβῶς εἶπειν, διὰ τὴν εἰμῆθα δίκαιοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου, χάρις εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα μετ' ἧς εἰκονογραφοῦνται. Ὁ ἀείμνητος Μιχαὴλ Λαμπρινίδης, καταγινόμενος ποτὲ περὶ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῆς Ναυπλίας καὶ συλλέγων πᾶν σχετικὸν μετ' αὐτήν, εὗρε καὶ τὸ περίφημον ἄρθρον μου, ἔξ ου, παραλαβὼν ἀνεξέταστος, ὡς κλεποῦρι, τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀθανασίου Σταϊκοπούλου, τὴν ἐδημοσίευσεν ὡς τοιαύτην τοῦ Σταϊκοῦ Σταϊκοπούλου ἐν τῇ κατὰ τὸ 1898 ἐκδοθείσῃ ἱστορίᾳ του! Ἐπειτα ὁ ἀτυχὴς Στάϊκος Σταϊκοπούλος ἐφιγυροῦρε... πλαστογραφημένος ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀθανασίου. Εὐτυχὸς ἀπὸ τῆς σήμερον, χάρις εἰς τὴν «Ἐικονογραφημένην», ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ συνδέεται διὰ δεσμῶν συγγενείας πρὸς τὴν οἰκογένειαν τῶν Σταϊκοπούλων, τὰ πράγματα ἀποκαθίστανται, κ' εἶται οἱ βλέποντες ἐφεξῆς ἀπειραζόμενον τὸν ἥρωα τοῦ Παλαμηδίου, δὲν θὰ τὸν ἐρωτοῦν πλέον: — Ἔσ' εἶσαι ἢ ὁ ἀδελφός σου;!

Ο ΣΤΑΪΚΟΣ ΣΤΑΪΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Υ. Γ. Ἡ εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ προηγουμένου τῆς «Ἐικονογραφημένης» ὑπ' ἀρ. 199-200 δημοσιευθεῖσα ὀλοσέλιδος εἰκόνα, ἀναπαριστᾷ τὸν Στάϊκον Σταϊκοπούλου ἀναρχομένον εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ Παλαμηδίου, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀθανασίου.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

ΚΑΙΡΟΣ ΗΤΟ ΠΕΙΑ

Ἡ πρωτεύουσα θρηνεῖ τὸν θάνατον ἐλεκτοῦ τέκνου τῆς, τοῦ ναύαρχου Ἰω. Δ. Καλλιφρονᾶ. Γέννημα καὶ θρόνονα τοῦ Ἀττικοῦ ἐδάφους ὁ Ἰωάννης Δ. Καλλιφρονᾶς, τῆς μεγάλης καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ ἀλησμόνητου πολιτευτοῦ Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος μετ' ὑπερηφανείας ἔφερε μέχρι τάφου τὴν πολὺτιμον καὶ βαρῦτιμον φουτανέλλαν, μετὰ τὰ χρυσοκέντητα γιορτάνια καὶ τουλοῦκια, τοῦ ἐκ τὸν πρωτεργατῶν τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὀθωνος ἀδελφός δὲ τοῦ πολυκλαύστου Νικ. Δ. Καλλιφρονᾶ, πολιτευτοῦ ὁμοιωτῶν Ἀττικῆς, τοῦ κ. Δάμπτρου Δ. Καλλιφρονᾶ, τοῦ εὐπατρίδου ἄλλοτε Δημάρχου Ἀθηναίων καὶ Βουλευτοῦ, τῆς κυρίας χήρας Γ. Κρυστηνίδου καὶ τῆς Δσῆς Ἐλένης Δ. Καλλιφρονᾶ.

Τὸ 1903 πρωτοβουλία τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ κ. Δήμου Βρατσάνου, ἐργαζομένου εἰς καθημερινὰς ἐφημερίδας ὡς συντάκτης, εἶχεν ἰδρυθῆ ὁ «Σύνδεσμος Συντακτῶν», ὁ ὁποῖος οὐροδρομήσε μετὰ τὸ 1913, οἵτινες ὡφελῶν τῶν βουλευτικῶν καθηρόντων του ὁ αὐτὸς τῆς ἱδρύσεως τὸν τακτικὸν Πρόεδρον καὶ προεδριότης αὐτοῦ ἐζωλευτο νὰ διευθύνῃ τούτων καὶ διελύθη, διὰ νὰ ἐπανιδρυθῆ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐνωσις Συντακτῶν».

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΙΩ. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

Τὸ νέον τοῦτο σωματεῖον ἐσταδιοδρομήσε μετὰ σήμερον, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους του ὅλους τοὺς ἐργάτας τοῦ καλίμου, περιορισθῆν, μετὰ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις, εἰς τὸν κύκλον τῶν εσπότερος. Καὶ οὕτω οἱ ἄλλοι δημοσιογράφοι, οἱ ἀρχαῖοι, οἱ μογήσαντες σαράντα καὶ πενήντα χρόνια τὴν ἀπὸ τὰς ἀρχαίων τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον καὶ νὰ τὸν ἀναβῆσαν εἰς τὴν σημερινὴν του περιορίτην, ἴδρυσαν ἀπὸ τίνος τὴν «Ἐνωσιν τῶν Δημοσιογράφων».

Τὸ ἀρισταγὸς αὐτὸ σωματεῖον ἔκαμε ἐσχάτως τὰς ἀρχαιεσίας του καὶ ἐξελέξε πρόεδρον τὸν Διευθυντὴ τῆς «Ἐικονογραφημένης» κ. Δήμου Βρατσάνου, μετὰ τῆς Διοικήσεως τοῦ κ. κ. Ἀνδρ. Πουονάραν, πρῶτον Διευθυντὴν Ἐφημερίδος, ὡς Γραμματέα, καὶ Δημ. I. Καλογερόπουλον, ἄλλοτε Διευθυντὴ τῆς «Παναθηναϊκῆς», ὡς Ταμίαν. Τὸ Διοικ. Συμβούλιόν του ἀπ' ἐτέρου ὑπὸ πρόεδρον τὸν κ. Θεοδ. Βελεαίνην, κατὰ καιροῦς Διευθ. τῆς τ.τ.τ. Βουλαιήν, Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας κ.τ. περιέλαβε τὸν Ἀκαδημαϊκὸν Δημ. Καμπούρογλου, τὸν κ. Μπάμπη Ἀννιν, τὸν Πρῶταν τῶν λογογράφων, τὸν ὑπερόχον λογογράφον Σπ. Παγιανέλλην, τὸν ἄλλοτε Διευθυντὴ τῆς Ἐφημερίδος «Ἀθήνα» βουλευτὴν καὶ Ὑπουργὸν Γ. Παύλ, τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Θεάτρου κ. Θ. Συνδινόν, τὸν κ. Ἀριστοτ. Βουτυρᾶν, τὸν Φραγ. Βιρβίλην, τὸν δευτὸν ἀρθρογράφον, τὸν Κων. Χαροπόπουλον, τὸν ἄλλοτε Διευθυντὴν τοῦ «Χρόνου» καὶ ἀφθαστον οὐμοριστὴν, μετὰ εἰδικὸν Γραμματέα τὸν ἀρχισυντάκτην τοῦ «Σκρὶπ» κ. Δαυίδ.

Ἡ «Ἐνωσις Δημοσιογράφων» θὰ ἐμφανισθῆ προσεχῶς μετὰ μίαν σειρὰν διαλέξεων ἐβδομαδιαίων, μετὰ τὰ «Φιλολογικὰ δειλινὰ», ὅπως τὰ ὀνόμασε, μετὰ τὸ ὅποια θὰ παρελάσῃν αἱ κορυφαῖοι μας κομ-φερατισεῖ.

Η ΑΡΑΧΩΒΙΤΙΣΣΕΣ

Τ' ἀκοῦτ' Ἀραχωβίτισσες καὶ Ἀραχωβίτισσες; Τὸ Μᾶν κρασί μὴν πίνετε καὶ ὄσῳ μὴν κοιμηθῆτε! Γιαὶ προῦν μαμαπέσθηδες

προϋνετε παληομάγκες, πῶχρον τὸ ὑποβότανον κ' ἕκνονον τὰ κορτῖα. Κί' ὁ ἔπνος εἶναι θάνατος καὶ τὸ κρασί 'ναι πλῆγη.

(Μὰς ἐστάλη ὑπὸ τῷ γνωστοῦ φιλολόγου κ. Γεωργ. Κελεποῦρη)

ΟΙ LOVERDO

Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος μας θὰ δημοσιεύσωμεν ἱστορικὸν σημεῖον περὶ τῆς εὐγενοῦς ἐκ Κεφαλληνίας οἰκογενείας τῶν Λοβερόδων ὡς καὶ τὸν κατιόντον, ἀδθεντικῶς, γλάδων αὐτῆς. Τὸ σημεῖον τοῦτο ὀφειλομένη εἰς διανουστικὸν Κεφαλληνίαν, ὅστις θέτει δι' αὐτοῦ τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν του.

ΣΑΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Ἀπὸ τὴν εἰς τὸ γοητευτικὸ νησί τοῦ Ἰονίου, τὴν Ζάκυνθον, τὴν δικαιῶς ἐπιζήθησαν «Φιόρο τοῦ Λεβάντε», ὁραῖαν ἐκδρομὴν, μὰς ἔλαμψε ἐφέτος ὁ ἐκ τῶν συμβούλων ἄλλοτε τοῦ λαμπροῦ σωματεῖον τῶν ἐν Ἀθήναις Ζακυνθίων Κώστας Μπετινῆς. Ἀπειθῶσα ὁ συμπαιθῆτατος φίλος, κατὰ τὴν περυσινὴν ἐπιδημίαν τοῦ Δαγκείου.

Εὐγενῆς, καλοκάγαθος, ἀνυπόκριτος, δραστήριος, ἀγαπῶμενος ἀπ' ὅλους ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν, στήριγμα δὲ ἠθικὸν μητέρας καὶ πέντε ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐλάτρευαν.

Φτωγὲ Κώστα! Ἄλησμόνητος θὰ μὰς μείνης ἀπὸ τὰ χαρίσματά σου.

Ἡ «Ἐικονογραφημένη», ποῦ σ' ἐγνώρισε παλληκαράκι, δταν πρωτοεξεδόθη, σοῦ ραίνει τώρα, σὺν σέ μνημόσυνο, τὸν τάφο μετὰ Ἀττικά λουλούδια καὶ σοῦ εὐχεται μὰ ἐπιβίωσιν γαλήνιαν μετὰ ἐκαστὴν ψυχὴν ἀπόλαυσιν, μακάριαν, ἀπαλή, σὺν τὴν ψυχὴν σου, ποῦ γνωρίζασα οἱ ὕλικοι φίλοι σου.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Σὰς παρουσιάζομεν τὸν μικρότερον Ἑλληνα ποιητὴν. Εἶναι υἱὸς τοῦ φιλάτου μας κ. Ν. Νικολοπούλου, υἱοῦ τοῦ σεβαστοῦ πρεσβύτου κ. Ὀδυσσεὺς Νικολοπούλου, μαθητῆς δὲ, ἀπὸ τῶν καλῶν τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν.

Τρία χρόνια ἐκεῖ μετὰ ἐλαξέθη Ἑλληνοπρεπὲς καὶ ἡ τρυφερὴ ψυχὸν του ἐξέχισε τὴν πρώτην πνοὴν τῆς γαῖαν τὴν πατρίδα.

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΝΟΥΣ!

Κοιμᾶται ὁ Νους καὶ δὲν στοχάζεται τὴν ὥρα, ποῦ ἡ καρδιὰ ἀγρυπνεῖ, καὶ τὸ τρελλὸ τῆς νεότητος ὄνειρον τὸν ξεγελεῖ καὶ τὸν πλανεῖ!

Σπνᾶναι ὁ Νους ὁ βαθυστόχαστος, τὴν ὥρα ποῦ ἡ καρδιὰ κοιμᾶται, κ' ἀναζητεῖται τοῦ κάκου τ' ὄνειρο καὶ κλαίει καὶ κλαίει σὺν τῷ θυμῷ!

Γ. Θ. ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΣ

σέ στίχους. Οί διδάσκαλοί του λέγουν πολλά και οί παρακολουθούντες αυτόν περιμένομεν πολλά. Ακολουθεί τὰ δαιμόνια βήματα του γεννήτορος, άλλοτε δημοσιογράφου, αργότερα δικηγόρου, κατόπιν φαρμακοποιού, διά να εξελιχθή εσχάτως εἰς τὸν ἐμφυλοχότην τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς λουτροπόλεως, τοῦ Λουτρακίου, διά τῆς ἰδρύσεως μεγάλης ξενοδοχειακῆς ἐπιχειρήσεως, Καζίνου κλπ. Διαβάστε τώρα καὶ τὸ «πριμαρόλι» τοῦ μικροσκοπικοῦ ποιητοῦ:

ΣΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

*Τὴν Ἑλλάδα τὴν ὁραία
ἄφησες καὶ πᾶς μακρὰ
ἐκεῖ κάτω, εἰς τὰ ξένα,
πέρα κεί σὴν ξηνητιά*

*Δὲν σε χῶραγε ἡ Ἑλλάδα;
Ἡ σοὺ φαινόνταν μικρὴ,
καὶ προτιμήσες νὰ φύγῃς
δῶθε ποίχεις γεννηθεῖ;*

*Πρέπει πάντα ἐκεῖ κάτω
στὴν σκληρὴ τὴν ξηνητιά
νὰ θυμῶσαι τὴν Ἑλλάδα,
τὴν πατρίδα τὴν γλυκεία.*

B. N. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΤΕ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Βάζει καὶ ἡ Κοσμοῦ τὸν ἄνδρα τῆς μετὰ τοὺς «πραγματευτάδες». Φωταγωγοῦμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὰς ἐορτὰς τὰ Δημόσια Γραφεῖα καὶ ἰδρύματα. Μιά σειρὰ ἀπὸ πυγολαμπίδες - ἀνάγνωθι: «ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια» - κι' ὅξω ἀπ' τὴν πόρτα.

Νὰ λοιπὸν φωταγώγησις μιὰ φορὰ!

Ἴδετε τὴν εἰκόνα μας. Εἶναι ἡ Ἐθνικὴ Πινακοθήκη τοῦ Βερολίνου, φωταγωγημένη. Δὲν μοιάζει μετὰ τὸ Στρατιωτικὸν Ἐπιτελεῖον, μετὰ τὸ «Πατριωτικὸν Ἴδρυμα», μετὰ τὸν «Ἐρυθρὸν Σταυρὸν» ὅταν μοιράζῃ «κωνοποφάγα φραζία»; (!!!)

ΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ ΜΑΣ

Ἐν Καβάλλα ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Περιδικίου ὁ κ. Κυριάκος Βαφειδῆς, κατὰ τὴν ὁδὸν Ὁμοιοῖας ἀρ. 275, ἐν Ζακύνθῳ ὁ κ. Α. Ἀποστόλης, ἐναντιναοῦ Ἁγίων Πάντων, ἐν Καίρῳ δι' ὄλην τὴν Αἴγυπτον ὁ κ. Λουκάς Χριστοφί, ὁδὸς Κουμπρὶ Κάσρ - ελ - Νιλ ἀριθ. 1 ἐν Λευκωσίᾳ, δι' ὄλην τὴν Κύπρον ὁ κ. Ὑψηλάντης, Βιβλιοχαρτοπωλεῖον «Αἰ Μοῦσαι» P. O. Box 140.

Ἀφ' ἑτέρου ἔχουν εὐγενῶς ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τὰ συμφέροντα τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἐν Πύργῳ ὁ συμπαθὴς φίλος μας κ. Ἐπ. Λάμπρου, Διευθυντῆς τοῦ Σιδηροδρόμου Πύργου - Κατακόλου, ἐν Καλάμαις ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης μας κ. Ἀλ. Παγκάρας, διευθυντῆς Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων, ἐν Καλαβρυτοῖς ὁ συμπαθέστατός μας κ. Ἄγγελος Δημητρίου, Διπλωματοῦχος τῆς Φαρμακευτικῆς - Φαρμακοποιῆς, ἐν Κορίνθῳ ὁ κ. Κ. Ἀδάμης, Γραμματεὺς τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν Ἄργει ὁ ἀρχαῖος συνάδελφος ἐν καλάμῳ καὶ δικηγόρος κ. Κων. Ὀλύμπιος.

ΑΙ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ

Ποῦ εἶναι ἡ «Τζουμουριέτ» καὶ ἡ «Βακίτ», καὶ αἱ ἄλλαι Τουρκικαὶ ἐφημερίδες, ποῦ ὑψώνουν φωνὴν ὑπὲρ τῶν δεινοπαθόντων ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ὁμοιωμένων ἀδελφῶν τῶν καὶ οἱ κοπτόμενοι ὑπὲρ τῶν μειονοτήτων; Ἴδετε αὐτὴν τὴν...

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΞΑΝΘΗΣ

μειονότητα τῆς ἐν Ἑλλάδι ὑπολειφθείσης Τουρκικῆς μειονότητος. Εἶναι τὰ Τουρκόπουλα τῆς Ξάνθης, ἅτινα ὄχι μόνον δὲν δεινοπαθοῦν ἀλλ' ἀνδρίζονται ἐν ἀθλητικαῖς παιδιαῖς διὰ τὴν ρεβάνς πιθανῶς.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Μᾶς ἐπέστρεψαν τὰ φύλλα οἱ κ. κ. Θεόδ. Ρόδης καὶ Χρ. Μιχαλόπουλος, γραμματεῖς τῆς οικονομικῆς Ἐφορίας Καλαβρυτίων, Τάκης Μερκάτης ἐκ Ζακύνθου, Νικ. Καραγιάννης, ἐκ Στροφυλίου Κηφισίας, ὁ ὀδοντίατρος τῆς Κορίνθου κ. Σ. Παπαδημητρίου, Α. Ζερβούδης ἐκ Μανσούρας, καὶ ὁ μεγαλόσχημος πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, Ὀλοὺς αὐτοῦς, μᾶς τοὺς εἶχον ἐγγράφει γνώμοι τοῦ, πλὴν τοῦ «Μαΐντανου».

Σημειώσατε, ὅτι πλὴν τοῦ ὀδοντίατρο, καὶ τοῦ «Μαΐντανου», οἱ ἄλλοι ὅλοι μᾶς ἐπέστρεψαν τὸ τρίτον μόνον τεῦχος. Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἔχρουν καλὸν νὰ τὰ ἀναγνώσουν καὶ νὰ... τὰ χάσουν.

Ἀφ' ἑτέρου ἐνεγράφησαν ὁ στρατηγὸς κ. Κ. Πετιμεζᾶς καὶ δι' αὐτοῦ οἱ κ. κ. Παπαπαντίου καὶ Ἀναγνωστόπουλος, ἔμποροι. Ἐπίσης οἱ κ. κ. Γεώργ. Α. Δροσόπουλος Διευθυντῆς τῆς Ἐταιρίας Διατηρημένων τροφῶν «Ἀττικῆς», Παπακωνσταντίνου ἰατροῦ, τῶς δήμαρχος Ἀμαλιάδος, Ἐμ. Βενετιάκης, Διευθυντῆς τῶν Γραφείων τῆς Βουλῆς, Φώτ. Μοσχούλας, ἰατρὸς κ.λ. Γ. Παπασιονᾶς, πρόεδρος τοῦ ἐν Πύργῳ Λιχν. Συλλόγου, τῆς Φιλαρμονικῆς, καὶ Πρόξενος ἐκεῖσε τῆς Ἰταλίας, Γ. Χρ. Στεφανόπουλος, Ἐπ. Λάμπρου, Διευθ. τοῦ Σιδ. Πύργου - Κατακόλου, Σωκρ. Καββαδίας, Πρωτοδίαχος, Σωκρ. Τσάκωνας, ὁ διακεκριμένος χειρουργὸς μας, Λουκάς Ρούφος, ὁ πολιτευτῆς Πατρῶν, Ἄνδρ. Χατζηκωνσταντίνου, ὁ γνωστὸς βιομήχανος καὶ πρῶτον ὑπουργός, Β. Ρούφος, ὁ ναύαρχος κ. Ἀλ. Χατζηκωνσταντίνου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, οἱ ναύαρχοι κ. κ. Ἰω. Δημητριάδης, Δημ. Δημόπουλος, Γ. Πανάς, ἡ Ἀτμοπλοία Ποταμιάνου, διὰ τὰ τέσσαρα σκάφη τῆς «Πόπη», «Ἐλβίρα», «Τάσος» καὶ «Πέτρος», ὁ πλοίαρχος κ. Δεμέστιχας, οἱ Βουλευταὶ κ. κ. Κ. Βουδούρης καὶ Β. Κυρέλλος, ὁ Γερουσιαστὴς κ. Εὐθ. Χριστοδού-

Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΦΩΤΑΓΩΓΗΜΕΝΗ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

λου, ὁ στρατηγὸς κ. Βασ. Μελάς, ἡ Στρ. Λέσχη Ἀθηνῶν, ὁ Φιλ. Σύλλογος «Παρνασσός», ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος καὶ τὸ Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον. Καὶ τέλος ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκιψ Χριστόφορος καὶ ὁ ναύαρχος κ. Περ. Ἰωαννίδης, ἐκ Ρώμης.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΙΝΑΞ

Τὸ νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ λαμβάνῃ ἓνα φύλλον, ἔστω καὶ σὺν τὴν «Εἰκονογραφημένην», εἶναι δικαίωμα τοῦ ἀπόλυτον. Δικαίωμα τοῦ καθενὸς ἐπίσης εἶναι νὰ μὴν πληρῶσῃ δικαίωμα ἐγγράφης, τὴν συνδρομὴν του δηλαδὴ, ἂν τοῦ εἶχαν σταλῆ φύλλα. Ἀρκεῖ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως καὶ εἰς ἀνθρωπίνῃ κατάστασιν.

Ἐτσι ἕκαμαν ὅσοι ξέχρουν ἀπὸ κόσμον, ἢ ὅσοι σὲ κάποια μαζρὴν ἐποχὴ εἶχαν διαβάσει τὸ «Savoir vivre», τῆς ἀειμνήστου Βαρώνης Στάη, καὶ τὸ «Savoir faire» Οἱ κ. κ. Ι. Σερπείρης, Ἐξαφνα, Α. Σκουζές, Δ. Ἀσημῆς, Α. Περάκης, ἰατροί, Ἐμ. Καμάρας, Σ. Ἀγαπητός, Σ. Χαροκόπος, Α. καὶ Π. Καραπάνοι, Μ. Ἐλευθεροδράκης, γυναικολόγος, Σ. Κολινιάτης, ἀρχιτέκτων κλπ. μᾶς τὰ ἐπέστρεψαν καὶ δὲν ἔχομεν κανένα παράπονον ἐναντίον τους. Δικαίωμά τους. Ἀπ' ἐναντίας τοὺς εὐχαριστοῦμεν, διότι δὲν εἴχομεν φύλλα νὰ στείλωμεν εἰς τὸ ἔξωτερον ὅπου ραγδαίως καὶ καταπληκτικῶς ἐξαπλοῦνται ἡ «Εἰκονογραφημένη», ἀντὶ δὲ τῶν διακοσιῶν «σπασοδραχμῶν» τους, εἰσπράττομεν ἀθρόως λίρας καὶ δολλάρια. Τὸ νὰ ἐπιστρέφουν ὅμως τὰ φύλλα μας, τὰ φύλλα τῆς «Εἰκονογραφημένης», τὰ παρθενικά, ποῦ μόνον με γάντι πρέπει νὰ τὰ πιάνῃ κανεὶς στὸ χέρι του καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ὁποίων, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φθάνουν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον ἀνέπαφα, ὅπως μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ βιβλιοδετεῖον, πληρώνομεν εἰς ταχυδρομικὰ τέλη, τέλη συστάσεως, συσκευασίας καὶ διανομῆς τὰ μαλλοκέφαλά μας, στρατατοσυρισμένα, βρεγμένα με νερά, με λάδια καὶ βούτυρα, εἶναι ἴδιον «μπαζαλογάτων», αἰσθανόμεθα δὲ ἐντροπὴν, ποῦ τοὺς ἐστείλωμεν φύλλον, ἀγνοοῦντες τὴν προέλευσίν των καὶ τὴν κατ' οἶκον καθαριότητά των.